

Adventes Vēstis

2017. gada oktobris, #10 (261)

Vienoti Kristus
cerībā

REFORMĀCIJAS
ZĪMĒ: LUTERS
UN LATVIJA

KĀDAS BIJA
REFORMĀCIJAS
PIECAS SOLAS?

VAI VALDIEŠI
IEVĒROJA
SABATU?

LIECĪBAS:
CAUR ŠAUBĀM
UZ TICĪBU

INTERVIJA AR
DĀVIDU
NIMMIKU

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	14
Intervija	17
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Reformācija pirms 500 gadiem

Šis gads un īpaši oktobra mēnesis visām protestantu kristīgajām konfesijām ir īpašs: 1517. gada 31. oktobrī Martiņš Luters pie Vitenbergas baznīcas durvīm pienagloja savas 95 tēzes, kurās strikti iebilda pret indulgenču pārdošanu. Atziņa par grēku piedošanu, pateicoties Dieva žēlastībai, nevis pašu pūlēm, kas izskanēja pirms 500 gadiem Vācijā, ir tikpat aktuāla un glābjoša mūsdienās.

Tieši Reformācijai un tās nozīmei šai numurā veltīts gan temats, gan mācītāja pārdomas. Savukārt lielajā intervijā varēsīt uzzināt par Baltijas ūnijas darbu un plāniem.

Īpašs prieks man ir par liecībām, kurās draudzes cilvēki dalās ar saviem piedzīvojumiem, kā Dievs par viņiem gādājis. Mūsu ģimenē arī šobrīd risinās vairākas cīņas veselības laukā, un es no sirds ticu, ka Dievs vienmēr ir kopā ar mums.

Gribu izmantot iespēju un no sirds apsveikt AV jauniešu atvērums koordinatori un veidotāju Janu ar skaistu notikumu viņas dzīvē – laulībām. Lai jums ir brīnišķīgs un garš ceļojums šai dzīvē kopā!

Lai jums visiem ir notikumiem un dabas veltēm bagāts rudens!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANĪŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Dieva vairogs

Kaut arī dzīvojam līdz šim nebijušu “mega” un “multi” iespēju pasaulē, tajā pašā laikā mēs nevaram sūdzēties par neatrisināmu problēmu trūkumu vai visu cilvēci šokējošu bezatbildību, kas rada šķietami nenovēršamas kodolkatastrofas draudus. Šajā stresa pilnajā un nestabilajā laikā svarīgi ir saprast, ka vislabākais, visdrošākais un visilgtspējīgākais “supernukleārais” vairogs jeb aizsardzības mehānisms ir Dieva žēlastība. Arvien skaidrāk kļūst noprotams, ka mūsu civilizācijas pastāvēšana un arī katra cilvēka personīgā drošība ir vienīgi mūsu Dieva un Visuma Radītāja rokās. Uzticēšanās Viņa aizsardzībai ir mūsu praktiskās, ikdienišķās ticības un garīgā brieduma jautājums. Pāvils, aizlūdzot par ticīgajiem Efezā, raksta: “Tāpēc es lūdzu: nezaudējiet drosmi... lai Viņš pēc savas godības bagātības dod stiprinājumu jūsu iekšējam cilvēkam caur savu Garu, tā ka Kristus caur ticību iemājo jūsu sirdīs un jūs iesakņojaties un nostiprināties mīlestībā, lai līdz ar visiem svētajiem jūs būtu spējīgi izprast tās plašumu, garumu, augstumu un dziļumu un atzītu Kristus mīlestību, kas ir pārāka par atziņu, un lai Dievs jūs piepildītu (ar šo mīlestību) visā savā pilnībā. Dievam, kas, ar savu spēku darbodamies mūsos, spēj darīt neizmērojami vairāk, nekā mēs lūdzam vai nojausam, lai Viņam gods draudzē un Jēzū Kristū paaudžu paaudzēs, mūžu mūžos! Āmen! (Efeziešiem 3:16-21 JT)

Ļoti svarīgs ir mūsu garīgās uztveres fokuss. Uz ko ir koncentrēta mūsu uzmanība un kam veltām savu laiku. Kāds kristietis esot sacījis: “Mūs garīgi iznīcina trīs lietas. Mēs esam pārāk aizņemti, lai lūgtu, pārāk noguruši, lai lasītu, un pārāk nodarbināti ar sevi, lai kādam liecinātu par Kristu.” Šķiet šajos vārdos ir vērts ieklausīties...

Tiesi tāpēc aicinu aplūkot dažus ieteikumus no Bībeles, kas varētu mums palīdzēt skaidrāk saskatīt Dieva iedrošinošo labvēlību un mums ieteikto garīgās izaugsmes un attīstības ceļu.

1. Nezaudējiet drosmi (“Jūsu sirdis lai neizbīstas...” Jāņa 14)
2. Atļaujiet Kristum ticībā iemānot jūsu sirdi (“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus.” Galatiešiem 2)
3. Rūpējieties par savu garīgo izaugsmi un attīstību (“Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem.” Efeziešiem 6).
4. Pārdomājiet Kristus mīlestības lielumu un to, ko Viņš personīgi ir paveicis jūsu dzīvē. (Efeziešiem 3)
5. Lūdziet, lai Dievs piepilda jūsu sirdis ar Kristus mīlestību.
6. Centieties dzīvot tā, lai pagodinātu Dievu un draudzi.
7. Par visu esiet pateicīgi!
8. Kalpojiet Viņam!
9. Dzīvojiet Viņa klātbūtnes apziņā.
10. Lieciniet citiem par piedzīvoto žēlastību!

"Teiciet un slavējiet To Kungu, savu Dievu, no mūžības uz mūžību! Lai ļaudis slavē Tavas godības Vārdu, kas paceļas pāri visai slavai un teikšanai! Tu esi Tas Kungs, tiešām, Tu vienīgais! Tu esi radījis debesis – debesu debesis un visus debesu pulkus; zemi un visu, kas ir uz tās, jūras un visu, kas ir tajās, un Tu uzturi visus tos pie dzīvības, un debesu pulks Tevi pielūdz! (Nehemijas 9:5,6)

Gaidāmie pasākumi

8. oktobris

Kristīgā teātra izrāde "Daniela noslēpumi" Rīgā, Merķeļa ielā 13, plkst. 17:00.

14. oktobris

Adventistu jauno komponistu dziesmu pirmatskaņojumu koncerts, Rīgā, Baznīcas 12a.

21. oktobris

Lekcija cikla "Reformācijai 500" ietvaros "Izpratne par Dieva valstību pirms un pēc Reformācijas". Lektors Rīgas Lūtera draudzes mācītājs Indulis Paičs. Rīgā, Akas ielā 13, pl 12:30.

27.- 29. oktobris

Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vadītāju seminārs.

Sludinājumi

• Mīļi aicināti uz lekciju ciklu "Labākai dzīvei" katra mēneša pirmajā svētdienā pl. 14.00 Saldū, Brīvības ielā 20.

Arī Tukumā

Jau septiņus gadus Latvijā tiek organizētas Veselības izstādes, tās notikušas daudzās pilsētās. Nu to skaitā ir arī Tukums. Pateicoties iespējai iekļauties pašvaldības organizētā Veselības mēneša pasākumos, tika atrisināts sarežģītais telpu jautājums. 24.septembrī Tukuma Invalīdu biedrības Sporta centra plašajā zālē ikviens varēja uzzināt veselīga uztura, gaisa, saules, ūdens nozīmi veselības saglabāšanā. Izstādes raitā norisē mums talkā nāca brāļi un māsas no Liepājas, Kuldīgas, Jūrmalas, Rīgas un pat Cēsīm. Apmeklētāji izsacīja pateicību par sirsnīgo un iejūtīgo attieksmi, vērtīgajiem padomiem un iespēju turpmāk tikties Veselības klubīnā un labāk iepazīt mūsu Radītāja rūpes par savu bērnu svētīgu dzīvi.

Daina Sproģe, Tukuma draudze

DIEVA PLĀNI MANĀ DZĪVĒ

Akas ielā, kur pulcējas daļa no Adventistu Rīgas 5. draudzes, 23. septembrī atsākās tikšanās cikls "Sarunas pret vēzi" (plašāk par to var lasīt AV maija numurā). Šajā reizē savu piedzīvoto līdzdalīja mācītājs Ojārs Incenbergs.

Pastāstīšu mazliet par sevi. Bībeli sāku lasīt 5 gadu vecumā. Esmu audzis Alūksnē, netālu no Glikas ozoliem. Padomju laikos pie tiem tik brīvi nevarēja piekļūt, bet mēs šad un tad atlauzām žogu un bijām klāt. 1975. gadā mani aicināja kalpot kā mācītāju, bet padomju iekārta man neļāva to darīt, lika šķēršļus, neļāva runāt par Dievu. Par to var stāstīt un stāstīt, bet šoreiz ne par to. Kļuva par celtnieku, tad būvdarbu vadītāju. Pēc tam tomēr pavērās ceļš uz mācītāju darbu. Bet manas iemaņas un pieredze noderēja, palīdzot celt Latvijas dievnamus.

Mācītāja darbs ir saspringts. Kad es kalpoju Liepājā, es pārdzīvoju nelielu infarktu. Un, pateicoties tam, es saslimu ar vienu "netikumu" – es sāku re-

gulāri peldēties jūrā. Katru rītu cēlos

sešos no rīta. Vispirms bija tikšanās ar Dievu, lasīju Bībeli, tad bija jūra, un tikai tad brokastis. Darīju to, neatkarīgi no laika apstākļiem. Pienāca rudens, tad ziema, un es turpināju. Bez tā es vairs nevarēju iztikt. Pēc peldes vienmēr jutos lieliski.

Gāja laiks, un mani pārcēla uz divām citām draudzēm. Viena bija Rīgā, otra Ventspilī. Varat iedomāties, cik daudz laika nācās pavadīt uz riteņiem, un cik liela tā bija slodze. Rīgā šķita, ka peldēšanas nāksies pamest, bet tad sieva, klausoties radio, izdzirdēja, ka Rīgas roņi peldas Bulduros pie glābšanas stacijas. Nolēmu aizbraukt. Man līdzi bija māsas vīrs ar māsu. Aizbraucu, skatos – izcirsta liela vanna, un tajā peldas divas dāmas. Jautāju: "Vai drīkstu jums pievienoties?" "Lūdzu!" ►

► Tas bija 2006. gads. Es ticu, ka Dievs mūsu dzīvē darbojas dažādi. Viņš darbojas caur cilvēkiem, kas mums dod padomus, bet Viņš darbojas arī caur mūsu domām. Man bija iegādāta veselības apdrošināšana, un tajā vasarā man prātā uzradās šāda doma – vienreiz jāpatērē apdrošināšanas nauda, jāpārbauda kārtīgi veselība! Tā bija tikai ideja, jo es jutos lieliski, man nekas absolūti nesāpēja.

Tas bija neliels šoks, kad pēc pārbaudēm ārsts man paziņoja – man ir vēzis. Prostatā. Turpināju pārbaudes, un mēs noskaidrojām, ka man ir tikai pirmā stadija. Slava Dievam! Es zinu, ka mēdz būt tā, ka pat pēdējā stadijā cilvēks var neko nejūt.

Protams, ārsts saka, ka cilvēkam vajag regulāri pārbaudīt savu veselību, bet es jutos lieliski. Nekad neesmu īpaši slimojis. Kāpēc gan apgrūtināt ārstus? Taču tad, kad man paziņoja, ka ir vēzis, pēc pirmā nelielā šoka es skaidri apzinājos – mana dzīve ir Dieva rokās. Viņš pārvalda manu dzīvi, ne es.

Jēkaba vēstulē ir dots padoms, kas tādā situācijā ir jādara. Jēkabs raksta: ja kāds no jums ir slim, lai lūdz draudzes vecākus, lai svaida ar eļļu un aizlūdz. Es uzrunāju savus kolēģus, viņi mani svaidīja. Pēc tam es izdarīju vēl vienu

pārbaudi, un analīzes bija uzlabojušās. Man bija liels kārdinājums atteikties no operācijas. Zvanīju mūsu brālim, ārstam Arvīdam Irmejam, jautāju, ko darīt. Viņš teica – tomēr ej uz operāciju! Un es paklausīju.

Es ticu, ka Dievs darbojas ne tikai caur brīnumiem. Viņš var darboties, veicot brīnumus, bet viņš darbojas arī caur medikiem.

Mans ģimenes ārsts teica: Tev jāsamazina darba slodze. Uzrunāju vadību un lūdzu pārskatīt manu noslogojumu. Bīskaps sacīja – labi, izvēlies, kurā draudzē tu gribi turpināt kalpot, Ventspilī vai Rīgā? Domāju: Rīgā dievnams ir jau uzbūvēts, bet Ventspilī biju tikai sācis risināt dievnama celtniecību. Tā nu es izvēlējos Ventspili.

Bija jau 2007. gada janvāra pirmā nedēļa. Sāku meklēt vietu, kur dzīvot. Sanāca tā: piektdien es nopirku vasarnīcu, kuru biju ieplānojis pārbūvēt par ziemas māju, jo es esmu celtnieks; sestdien es kalpoju savā draudzē, un draudzei teicu – es tagad dodos ārstu gūstā, bet es nopirku zemi, es atgriezīšos. Bībelē ir tāds piemērs – pravietim Jeremijam Dievs pirms gūsta lika nopirkt zemi, jo teica – jūs atgriezīsieties atpakaļ. Svētdien vēl nopeldējos Ventspilī jūrā, bet pirmdien ieradās Rīgā slim-

nīcā, un otrdien jau biju uz operācijas galda.

Man bija absolūts dvēseles miers, jo zināju, ka mana dzīve ir Dieva rokās. Jau nākamajā dienā pēc operācijas jutos tik labi, ka teicu – gribu mājās. Piektdien mani izrakstīja. Sestdien vēl ievadīju Rīgas draudzē jauno mācītāju. Vēlāk, kad atgriezos, lai izņemtu diegus, dakteris teica, ka pirmo reizi pēc tik smagas operācijas kāds palaists uz mājām tik ātri.

Ir pagājuši jau vairāk nekā 10 gadi. Es katru gadu veicu analīzes, un rezultāti vienmēr ir labi.

Es zinu, ka Dievs vada mūsu dzīvi. Viņš zina mūs jau tad, kad mēs esam kā vēl neizveidots dīgļis. Mūsu dzīve ir Dieva rokās. Psalmos ir teikts, ka cilvēka mūžs ir 70 gadi, ja viņš ļoti stiprs, tad 80 gadi. Man toreiz vēl nebija 70. Ja Dievs teiktu, ka man pietiek strādāt, tad es to pieņemtu. Bet Dievs var pagarināt mūsu dzīves laiku. Viņš zina, vai man tas ir vai nav vajadzīgs. Man tomēr Ventspilī bija vēl jāuzbūvē dievnams. Arī Bībeles biedrībā bija darbs pie jaunā tulkējuma, tur man bija organizatoriskie pienākumi, kas bija jāpaveic. Es zinu, Dievam ir savi plāni manā dzīvē. Un ja Dievs plāno manu dzīvi, tad man Viņa plāniem ir jāļaujas.

Krišjānis Grīnbergs
Cēsu Sadraudzības draudzes ko-
munikācijas nodaļas vadītājs

CAUR ŠAUBĀM UZ TICĪBU

Septembris Cēsu draudzē Sadraudzība iesācies ar priecīgu notikumu – “jā” Kristum teica Amanda un Ieva. Viņas vairāku gadu garumā ir aktīvi iesaistījušās kalpošanā draudzē, tomēr šogad izlēma doties kristību ūdeņos un nodot savu dzīvi Kristum visā pilnībā.

Amanda:

Manas pirmās atmiņas par draudzi ir jau no pašas bērnības. Kad biju vēl pavisam maza, mamma mani reizēm aizveda uz adventistu draudzi. Atce-

ros draudzi kā vietu, kur vienmēr bija interesanti. Tur bija mīļas tantes un daudz krāsainu bilžu grāmatu. Bieži gan tur netiku, jo tētim nepatika, ka ejam uz baznīcu.

Kad vecāki izšķīrās, varējām apmeklēt draudzi. Man tad bija 11 gadi. Mamma teica, ka vēlas iet uz draudzi, bet mēs ar brāli sacēlām lielu skandālu, jo īsti nezinājām, kas tas ir. Bija pagājuši daudzi gadi, kopš pēdējo reizi tur bijām.

Mammas draudzene uzaicināja mūs uz Ceļa meklētāju pasākumu. Brālis uzreiz iesaistījās, bet es spītējos un kādu laiku negāju. Beigu beigās arī es piekritu, un man tur iepatikās no pirmās reizes. Jau pirmajā vasarā devāmies uz lielo Eiropas nometni Somijā. Tur ieguvu jaunus draugus un drīz pēc tam sāku apmeklēt arī draudzi.

Draudzē jutos ļoti mīlēta. Man tika uzticēti dažādi kalpošanas uzdevumi, un izjutu lielu atbildību par tiem. Tomēr par kristībām vēl nedomāju, lai gan vairākas manas vienaudzes draudzē tika kristītas. Man draudzē bija ļoti iepaticies, tāpēc sāku aicināt arī savas draudzenes.

2014. gada vasarā pārcēlos mācīties uz Rīgu un pieņēmu lēmumu kristīties. Tomēr ceļš līdz kristībām bija garš – vairāk nekā 3 gadi. Dzīvojot Rīgā, manas attiecības ar Dievu gāja kā pa kalniem. Kristības atliku un atliku, jo tomēr nejutos vēl gatava. Es mīlēju Dievu, taču nesapratu, kāpēc man ir tik daudz ciešanu, kāpēc Dievs to visu ir pieļāvis? Šī gada janvārī es piedzīvoju vislielāko lūzuma brīdi. Bija sajūta, ka Dievs mani vairs nedzird. Es biju nelaimīga. Sāku domāt par to, kāpēc kristiešiem ir tik daudz ciešanu. Un tas viss tikai tāpēc, lai mantotu mūžīgo dzīvību? Bet ja nu es to nevēlos? Ja nu es nevēlos dzīvot mūžīgi? Kāpēc gan man būtu jācieš? Es gribu kārtīgi izbaudīt šo dzīvi, kas man ir dota. Es pārtraucu lūgt, sāku

pat noliegt Dieva eksistenci. Šķita, ka manas ciešanas samazinās un dzīve iet uz augšu. Šķita, ka esmu laimīga bez Dieva. Bet tā nebija.

Kādu nakti es redzēju sapni. Bija nakts un vairāki tūkstoši cilvēku ar lāpām un dziesmu grāmatām rokās stāvēja ap lielu ezeru. Tur bija arī mana mamma un brālis. Visi dziedāja. Tad pēkšņi visapkārt sāka zibeņot, līdz viss debesu kupols bija saplaisājis. Mana mamma pagriezās un teica: „Jēzus nāk!” Es negribēju tam ticēt, jo zināju, ka tāpat netikšu debesīs. Un patiešām – spožs gaismas stars nolaidās līdz ezera vidum un pa to lejā kāpa Dievs un Jēzus.

Viņi pa ūdens virsmu devās pie cilvēkiem. Es novērsos un ar asarām acīs devos prom.

No rīta pamodos ar dīvainām emocijām. Nebija tā, ka uzreiz kritu ceļos un visu nožēloju. Tas prasīja laiku. Taču pēc sapņa sapratu, ka tomēr vēlos nokļūt debesīs, bet ne tāpēc, ka varēšu dzīvot mūžīgi, bet gan tāpēc, ka varēšu šo mūžību pavadīt ar saviem mīļajiem un, pats galvenais, kopā ar Jēzu. Pamazām atkal iesaistījos kalpošanā, lai gan personīgu attiecību ar Dievu man nebija.

Kādu dienu Dievs pie manis atsūtīja kādu meiteni, kuras liecība mani tā uzrunāja, ka es tajā pašā vakarā kritu ceļos un lūdzu Dievam piedošanu. Tā sākās mans „atlabšanas” ceļš. Daudz iesaistījos kalpošanā, tas man ļoti palīdzēja atjaunoties. Un jūnijā pirms bērnu nometnes Lietuvā es izdarīju savu galējo lēmumu – es kristīšos šajā vasarā. Dievs noņēma man visas domas par to, ka neesmu vēl gatava, neesmu

pietiekami laba, pietiekami zinoša utt. Viņš noņēma šaubas un bailes. Vasarā es piedzīvoju ko nebijušu. Es redzēju, kā Dievs var caur mani runāt un darboties ar bērniem, ja vien es to Viņam ļauju.

Un tā, lūk, 2. septembrī es un mana draudzene, ko sen senos laikos uzaicināju uz Ceļa meklētāju nometni, tikām kristītas. Slava Dievam! Gribu jūs iedrošināt – Dievs dzird! Viņš dzird katru jūsu slēptāko domu, katru jūsu lūgumu, katru pārdzīvojumu, Viņš redz katru asaru, kas nobirst pār jūsu vaigu. Tagad es to zinu un esmu pārliecināta, ka Dievs mani nekad ne-

atstās vienu ciešanās. Viņš vienmēr cīnīsies kopā ar mani un par mani. Un ne tikai par mani, bet par katru cilvēku uz šīs zemes. Pat manu tēti, kurš agrāk par Dievu neko negribēja dzirdēt, bet tagad – nāk uz draudzi. Dievs dzird.

Ieva:

Mans ceļš līdz kristībām nebūt nebija viegls. Es nenāku no kristīgas ģimenes. Mana ģimene nenoliedza Dieva esamību, par Viņu vienkārši netika runāts. Taču mani vienmēr bija nodarbinājusi doma, ka ir kaut kas varenāks, stiprāks. Bet necik tālāk ar šo domu es netiku, jo skolā mamma neatļāva izvēlēties kristīgo ētiku.

Gāja gadi, un es slīku tumsā ar katru dienu vairāk un vairāk. Es mēģināju atrast laimi visur, bet nekas nedeķa gaidīto piepildījumu. Jā, bija forši, bet tukšums, kas pārņēma nākamajā dienā, bija vēl lielāks nekā pirms tam. Es spēlēju basketbolu vienpadsmit gadus, un liktenīgajā sezonā biju visaugstāk, kur basketbolists var nonākt -

izlases kandidātu nometnē. Taču kādu laiku pirms spēles, kas mainīja manu dzīvi, Amanda (jā, tā pati, kuras liecību arī var šeit izlasīt) mani uzaicināja uz jauniešu vakariem. Mēs kopā lūdzām un pētījām to, kāds ir Dievs. Es beidzot atradu kaut ko, kas man sniedza ilgi meklēto piepildījumu. Bet bija viena problēma – kā lai apvieno sabatu ar spēlēm sestdienās. Dievs bija devis atrisinājumu, pirms es apzinājos šo problēmu.

Tajā liktenīgajā spēlē es ieguvu smagu traumu, pēc kuras bija garš atveseļošanās posms, kurā es varēju nespēlēt, bet iepazīt Dievu. Vienā vakarā es izlēmu: „Viss, no septembra es sāksu apmeklēt dievnamu.” Neesmu izlaidusi gandrīz nevienu dievkalpojumu kopš tās dienas.

Ceļa meklētāji, misijas ziņu lasīšana, sabatskolas vadīšana pusaudžiem – tas viss mani tuvināja Dievam. Bet tomēr, es nebiju līdz galam nodevusies Viņam. Kaut arī es biju iepazīsusi Dievu pietiekami labi, lai zinātu, ka Viņš ir spējīgs paveikt milzu brīnumu darbus, es nebiju gatava atteikties pilnībā no savas vecās dzīves. Kādu laiku es pat dzīvoju dubultu dzīvi, un trakākais – man pat tas patika. Tomēr es zināju, ka tā nevar turpināties. Es sapratu, ka vienīgais, kas man var palīdzēt, ir Dievs, tāpēc es nodevos lūgšanām un Dieva meklēšanai. Es atradu Viņu, kaut arī Viņš mani jau sen bija atradis.

Pēdējās nedēļas pirms kristībām bija grūtas, ļoti grūtas. Domas par to, vai es esmu gatava un vai tas vispār ir tā vērts, sāka mani vajāt. Ar prātu es apzinājos, ka nevaru pakļauties velna manipulācijām, taču emocijas pauda kaut ko pilnīgi citu. Dievam vienmēr ir gatava atbilde uz visu. Un kārtējo reizi Viņš to apliecināja man. „Būdam pārliecināti, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Filipiešiem 1:6) Tieši šis pants aizdzina visas manas šaubas, bailes, skumjas un nedrošību. Es zināju, ka Viņš mani gaida ar atplestām rokām, un beidzot es biju gatava nodot Viņam savu dzīvi.

Mēs kā draudze esam ļoti pateicīgi Dievam par Ievu un Amandu, un par to, kā Dievs viņas vadījis līdz šim. Mūsu lūgšana, lai Viņš vada arī turpmāk un izmanto viņas un mūs ikvienu kā instrumentus savā glābšanas plānā.

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

REFORMĀCIJAS ZĪMĒ

Šis gads visā pasaulē paiet Reformācijas zīmē. Aprīt 500 gadi, kopš lielākais reformators Mārtiņš Luters piesita savas tēzes pie Vitenbergas dievnama durvīm. Arī „Adventes Vēstis” gada garumā atminas šo vēsturisko notikumu, kas ietekmēja visu pasauli, un, jāatzīst, īpaši pārmainīja arī Latvijas vēstures gaitu. Šajā žurnāla numurā publicējam vairākus rakstus, kas ļauj palūkoties uz dažiem Reformācijas aspektiem, par kuriem tiek runāts ne tik bieži. Daudzi nemaz nezina, ka Mārtiņam Luteram ir bijušas īpašas vēstis Latvijas iedzīvotājiem. Reizēm šīs vēstules ir par ļoti praktiskiem jautājumiem. Adventistiem nākas atzīt, ka sabata pievilcību sākotnēji Reformācija neizcēla. To apliecina valdiešu vēsture. Bet Bībele ziņo, ka pienāks laiks, kad ar reformēšanu vien nepietiks, būs vajadzīga jaunradīšana.

Vai Luters ir rakstījis vēstules rīdziniekiem?

Rīga ir viena no pirmajām ziemeļu Austrumeiropas pilsētām, kas pieņēma evaņģēlisko mācību. Piecus gadus pēc Lutera tēzēm, 1522. gadā, Andreass Knopke Rīgas Sv. Pētera baznīcā veica disputu ar pāvesta piekritējiem un ieguva Reformācijas atbalstītājus.

Livonijai un Rīgai Luters ir rakstījis vēstules jeb vēstījumus, par precīzu definējumu vēl joprojām nav vienprātības, starp kuriem pirmais bijis 1523. gadā Vitenbergā iespiests Rīgai, Rēvelei un Tērbatai veltītais darbs: **“Izmeklētiem un mīliem Dieva draugiem Rīgā, Rēvelē un Tērbatā, Vidzemē, maniem mīliem kungiem un brāļiem Kristū”** (*Den aufzerwelten lieben Freunden Gottis, allen Christen zu Righe, Revell ynd Tarbthe ynn Lieffland, meynen lieben Herren vnd Brüdern ynn Christo*). Šis teoloģiskais darbs ir veltīts taisnošanai ticībā no Dieva žēlastības, kur cita starpā Luters pauž prieku par Reformācijas sekmēm Livonijā.

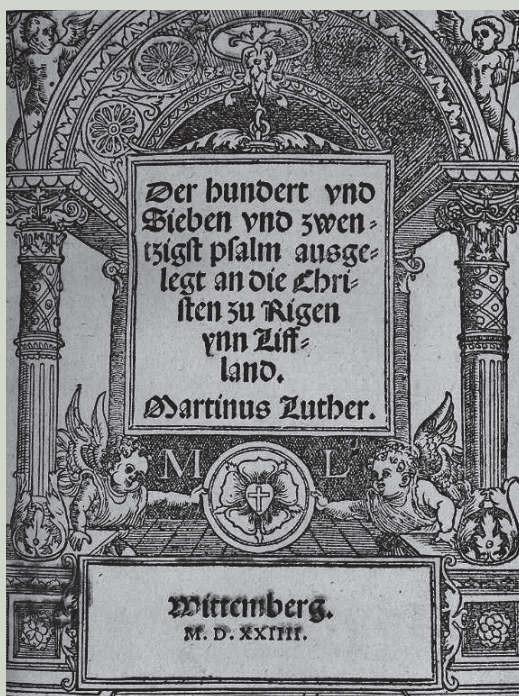
Nākamais rīdziniekiem veltītais darbs ir 1524. gadā Vitenbergā iznākušais 127. psalma skaidrojums (*Der hundert und Sieben und zwenzigst psalm, ausgelegt an die Christen zu Rigen ynn Liffland*), kur bez šī psalma komentāriem tiek pausts Lutera aicinājums dibināt skolas un sagatavot evaņģēliskos mācītājus. Luteram šķitis, ka Rīgai ir piemēroti panti: “Ja tas Kungs namu neuztaisa, tad darbojas velti, kas pie tā strādā; ja tas Kungs pilsētu neapsargā, tad sargs ir velti nomodā. Velti jums agri celties un vēlu palikt nomodā, un ēst savu maizi ar bēdām. Tiešām, saviem mīļajiem Viņš visu dod miegā.”

Savā vēstījumā viņš aicina pilsētās ierīkot skolas, “lai no vīriem iznāktu labi mācītāji, sprediķotāji, bet no sievietēm – labas mājas mātes”. Par nožēlu skolu iekārtošanas lietās ir maz atbalsta. Luters atgādina, ja cilvēki neņem vērā Dieva vārdu, tad var pienākt diena, “kad rūpju būs bezgala daudz un neviens saviem spēkiem neko neiespēs. Ja tā notiks, tad tas būs pelnīti”. Daudzreiz ir piedzīvots, ka cilvēki veltīgi nopemas ar dzīves rūpēm un zūdīšanos, aprūpējami paši savu vēderu. Taču viss labums – kā laicīgais, tā arī garīgais – ir no Dieva svētības. Kur Dievs nesvētī, tur nepalīdz nekāda pūlēšanās, un visa

zūdīšanās ir veltīga.

Skolu jautājums bija Lutera sirdslieta. Viņš uzskatīja, ka dievkalpojumiem ir jānotiek mātes valodā, bet bez labām skolām nav izglītotu vīru, kas tos spētu noturēt. Visi reformācijas ideāli sabrūk tieši to cilvēku dēļ, kuri no reformācijas ieguvuši visvairāk. Tie paši cilvēki, kuri kādreiz piespiedu kārtā no saviem līdzekļiem bija spiesti dot milzu summas, lai uzturētu pāvesta kalpus, tagad, atbrīvojušies no šiem spaidiem, nevēlas, kā tas brīviem cilvēkiem pienāktos, nest pat niecīgus upurus to labā, no kuru darba lielā mērā atkarīga ne tikai viņu garīgā, bet arī laicīgā labklājība.

Pirmie Reformācijas sludinātāji Rīgā

atbilda Lutera evaņģēliska mācītāja izglītības ideālam: Knopke, Tegetmeijers, Rams, Sedenes Laurencijs un Jānis Eks. Taču kavēšanās izglītības jautājumu risināšanā un grāmatu izdošanā dzimtajā valodā sekmēja kontrreformāciju.

1525. gada Vitenbergā Luters raksta Vidzemei “Vermahnung An Die Christen in Lieffland von Aeuserlichen Gottesdienst und Eintracht”.

Šī vēstījuma iemesls ir Melhiors Hofmans, kurš kā ceļojošais amatnieks (“vanderzellis”) 1523. gadā no Vācijas atklīdis uz Valmieru. Ar noslieci uz misticismu (Tomasa Mincera skola), viņš kā sprediķotājs dedzīgi sludinājis. Ar reformāciju notika tas pats, kas ar ikvienu revolūciju, kur brīvība bieži vien tiek identificēta ar patvaļu. Luters vairākkārt ir uzsvēris, ka tur, kur nav

pienākuma un atbildības, bet jo sevišķi mīlestības, tur nav arī brīvības, bet ir sajukums. Nevēlēdamies atzīt nekādas autoritātes, Hofmanis visur ar savu uzstāšanos radīja nemieru. Ordeņa mestrs Pletenbergs pavēlēja ieslodzīt Hofmanu cietumā to nekārtību dēļ, kuras viņš bija sacēlis Valmierā. Pēc atbrīvošanas 1524. gada rudenī Hofmans ieradās Tērbatā, kur, viņa sludināšanas sakūdīts, pūlis ielauzās Tērbatas katoļu baznīcā un to izdemolēja. Cīnoties pret katoļiem, Hofmans kļuva aizdomīgs arī luterāņiem, jo, nesaņemot sev atbalstu, tas iesāka apšaubīt vietējo mācītāju mācības pareizību. Sarūgtināts par šo “mazticību”, Hofmans devās pie paša Lutera. Pēc šī apmeklējuma Luters raksta Vidzemei šo vēstījumu. Arī Luteram Hofmanis nav patīcis, un vēlāk 1527. gadā tam ieteic pārtraukt sprediķošanu un atgriezties pie sava amata. Hofmana personība raksturo to garu, kas izpaudās, kad Reformācijas laikā aplami tika saprasta Dieva vārda sludināšanas brīvība.

Luters atzīst, ka vidzemnieku vidū radusies šķelšanās un nevienprātība, no kā cieš “vienkāršie cilvēki”. Luters atsaucas uz 1Kor. 11:19 un saka, ka šķelšanās nav nekas neparasts, nevienprātībai ir jābūt, jo tas ir veids, kā uzticīgie un ticībā stiprie kļūst redzami. “Velns jūs būtu licis mierā, ja jums nebūtu nekā cita kā vien aplama mācība, un ar nevienprātību viņš tad jūs neapkarotu. Bet, tā kā pie jums ir īsta Dieva sēkla, tad to viņš nevar pieļaut un viņam vajag iesēt tur arī savējo, un viņš to dara pie jums ar visā-

diem fanātiķiem.” Luters, iespējams, norāda uz šo iepriekš minēto Hofmanu un viņa sacelto nemieru. Viņš lieto vēl spēcīgāku izteiksmi, norādot, ka katrā mājā ir trauki godam un negodam: no vieniem ēd un dzer, bet ar otriem iznes mēslus un atkritumus. Vienkāršie cilvēki ilgojas pēc vienādas kārtības un paražām. Agrāk šī iemesla dēļ tika noturēti koncili, izdoti likumi, lai visus varētu pakļaut, no kā “cēlās žņaugi un bīstama apvainošana dvēselēm. Ja viens ievēd kādu kārtību, tad viņš to parasti padara par likumu un tādējādi aizskar ticības brīvību. Bet, ja kāds neievēš un neuztur nekādu kārtību, tad viņš rīkojas pārsteidzīgi un rada tik daudz nejēdzību, cik tur kopā galvu... Es pirmām kārtām ceru, ka mācība par ticību, mīlestību un krustu, kā arī galvenās mācības daļas Kristus atzišanai

jūsu starpā ir skaidras un nesamaitātas, un ka jūs zināt, kā savā prātā uz Dievu jums būs turēties.. Lai gan ārējā dievkalpojumu forma: mises dziedāšana, lasīšana, kristības utt. neko nedod pestīšanai, tomēr ir nekristīgi šo lietu dēļ būt nevienprātīgiem un ar to vienkāršos ļaudis ievest maldināšanā.”

Luters aicina “mīļos kungus” sanākt draudzīgi kopā, atmet savas personīgās iedomas un vienoties par kārtību Vidzemē, lai ārējās baznīcas lietas nebūtu pārlietu atšķirīgas par “bēdām un sajukšanu cilvēkiem”. Protams, to lasot Lutera vēstulē, var izraisīt izbrīnu, jo ārējais baznīciskums, pēc Lutera domām, ir mazsvarīgs un veidojams, vadoties no apstākļiem un nepieciešamības. Var nojaust, ka pašā Luterā cīnās divas domas: no vienas puses ir vēlēšanās pēc skaidras dievkalpošanas, bet no otras puses ir vēlēšanās saglabāt jau esošās formas. Taču Luters uzsver “mazā cilvēka” vajadzības, lai tam baznīcas formas nekļūst par nastu un apspiešanas līdzekli. “Jūsu pienākums ir ievērot, kādu iespaidu tas dara uz citiem. Ārējās paražas vai kārtība ir nesaistītas, un, ņemot vērā ticību, katrs ar labu prātu tās var katrā vietā un laikā pārgrozīt. Bet, ņemot vērā mīlestību, jūs neesat brīvi lietot šādu brīvību.” Pēc Lutera domām, nevajadzētu pakārtot lietas likt augstāk par svarīgajām. Cilvēkiem ir jāskaidro, ka arī ārējās formas ir vajadzīgas, lai tās kalpotu vienotībai. “Lai gan ceremonijas un izdarības nav nepieciešamas sirdsapziņai vai pestīšanai, tomēr tās ir derīgas cilvēku ārējai pārvaldīšanai. Tām nav jāpiešķir lielāka nozīme un jādomā par tām vairāk nekā tas nepieciešams, bet lai tās kalpotu vienprātības un miera uzturēšanai cilvēku starpā. Tā nu rīkojiet un noturiet meses, dziediet un lasiet uz vienādu vīzi, vienā vietā tāpat kā otrā. Jūs redzat, ka ļaudis pēc tā ilgojas un to pagēr... Šo manu sirsniņu pamācību, mīļie draugi, ar laipnību pieņemiet un rūpējieties cik spēdami tā darīt, kā mācīts.”

Lutera vēstule 1537. g. par Hansa Kanegīzera un Barbaras Gohes laulības šķiršanas jautājumu. 1533. gadā jaunava Barbara Gohe ar starpnieku palīdzību tika saderināta ar Hansu Kanegīzeru, bet pēc kāda laika atteicās ar viņu laulāties un vēlējās precēties ar citu – Hansu Holstu. Lietu izskatīja Rīgas rāte, kas izveidoja komisiju, kurā ietilpa divi mācītāji un divi rātes locekļi. Komisija izlēma, ka saderināšanās nevar tikt atcelta un laulībai ir jānotiek

ar Kanegīzeru. Līgava atteicās pakļauties, un lieta ieilga uz pieciem gadiem. Pa šo laiku arī Kanegīzers pārdomāja precēt Barbaru. Nu par šo sarežģīto jautājumu sprieda Rīgas rāte un vērsās pēc padoma pie paša Lutera.

Lutera atbilde bija balstīta uz 16. gs. priekšstatiem par saderināšanos un laulību. Tas nozīmēja to, ka laulība ir civils akts, kam ir svētība no baznīcas, tādēļ saderināšanās un laulība pēc būtības ir identiskas un saderināšanās atcelšana ir pielīdzināma laulības pārkāpšanai un ir sodāma.

Rīdzinieki lūdza Lutera atļauju aizliegt Barbarai laulāties uz visiem laikiem

un izraidīt no pilsētas. Lutens piekrita, ka Barbara ir slikti rīkojusies pret Kanegīzeru un atbalstīja rātes lēmumu par laulības aizliegumu. Tomēr viņš norādīja, ka ir nepieciešams uzklaut abas strīda puses un lietu ir nepieciešams izmeklēt, jo var atklāties jauni apstākļi. Iespējams, ka tā arī notika, jo rāte bija pieņēmusi lēmumu par saderināšanas ar Kanegīzeru atcelšanu, un dokumentos ir atrasts, ka 1543. gadā Hans Holsts tomēr precēja Barbaru Gohi. Tas nozīmē, ka Rīgas rāte bija pieņēmusi patstāvīgu lēmumu.

Šajās vēstulēs Lutens izceļas kā gudrs padomdevējs un mācītājs, kurš neuzspiež citiem savu viedokli, bet ar apdomību piedāvā sarežģītu jautājumu risināšanu. Viņš aicina nevis akli pakļauties ekspertam, bet gan izmeklēt faktus un pieņemt lēmumu, vadoties no faktu izmeklēšanas apstākļiem.

Lutera rekomendācija maģistram Engelbrehtam Šetekenam 1540. g. Rīgas rātei.

Diakons Šetekens dzīvoja Rīgā un bija apmeklējis Vitenbergu, lai tur satiktu pašu Luteru un lūgtu no viņa rekomendāciju reformētās mācības sludināšanai Rīgā. Lasot šo vēstuli, var nojaust Lutera gudrību, jo viņš bija sniedzis rekomendāciju nepazīstamam cilvēkam. Viņš nevienam neuzspieda savu viedokli, bet piedāvāja savu viedokli, vienlaicīgi iesakot vietējai administrācijai pašai pieņemt lēmumu, balstoties uz savām zināšanām par šo cilvēku. Tad Šetekens ar šo rekomendāciju atgriezās Rīgā, kur kļuva par vienu no sludinātājiem, bet pēc diviem gadiem viņš tika nosūtīts pastorālajā kalpošanā Gulbenē. Tieši pie Gulbenes baznīcas skatāms vienīgais Luteram celtais piemineklis Latvijā (*Skatīt foto*).

Kā Reformācijas relikvijas. Šīs Lutera vēstules ir kļuvušas par savdabīgām relikvijām, kuras saista Rīgu un Latviju ar Reformācijas laiku. Lutera vēstules rīdziniekiem mūsdienās glabājas Latvijas Universitātes Akadēmiskajā bibliotēkā, lai gan man tika atteikts tās aplūkot, jo senie rokraksti bojājas, tos kuram katram izrādīt. Bez tam tur nav tāda plaukta ar uzrakstu “Lutera vēstules rīdziniekiem”. Taču tās var aplūkot elektroniski. Šiem Reformācijas artefaktiem vairāk ir simboliska nozīme nekā praktiska, jo tie atgādina par Reformācijas galveno varoni – Mārtiņu Luteru, kurš bija pievērsis uzmanību arī Rīgai.

Avoti:

Pāvils Ķirsons “Luters raksta Rīgai” (Pirmpublicējums žurnālā “Ceļa Biedrs”, Mineapole, 1956. Nr. 1.), CELŠ Teoloģisku rakstu krājums Nr. 9, izdevniecība “Svētdienas Rīts”, Rīga, 1991.

Pāvils Ķirsons “Luters raksta Vidzemniekiem” (Pirmpublicējums žurnālā “Ceļa Biedrs”, Mineapole. 1965. Nr. 4.), CELŠ Teoloģisku rakstu krājums Nr. 9, izdevniecība “Svētdienas Rīts”, Rīga, 1991.

Aija Taimiņa, Kaspars Kļaviņš „Ticība un neticība Livonijā: Mārtiņš Lutens & Matias Knutsens”, Verlag Kaspars Kļaviņš, Salzburg, 2013.

Ojārs Zanders, “Mārtiņš Lutens un evaņģēliskā Rīga”, Latvijas Vēstnesis, 16.02.1996., nr. 30(515), <https://www.vestnesis.lv/ta/id/38962>

PĒDĒJĀ REFORMĀCIJA

Murkšķa diena

Nav nepieciešams pārāk iedziļināties apkārtējās pasaules procesos, lai saprastu, ka daudz kas notiek cikliski. Planētas līmenī Zeme riņķo apkārt Saulei katru gadu, Mēness fāzes atkārtojas pēc katrām 29,5 dienām, arī Zeme rotē ap savu asi diennakts laikā. Molekulu līmenī kvarca kristāls vibrē 32,768 ciklus sekundē, kur katra vibrācija atgriežas tajā pašā pozīcijā, kur iepriekšējā. Politikā mēs varam vērot regulāras nobīdes no kreisās puses uz labo un atkal atpakaļ, kamēr demokrātijas process valsti notur relatīvi stabila līmenī. Cilvēku līmenī bērni dzimst, aug, apprecas, dzemdē savus bērnus un visbeidzot mirst, ciklā, kas iesākās kopš pastāv cilvēce. Tā vienmēr ir bijis. Kā Dievs bija sacījis Noam senajā Bībeles stāstā: “Kamēr būs dienas virs zemes, nemītēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts” (1Moz. 8:22).

Jautājums ir par to, vai mēs kā suga nesam iestrēguši sava veida “Murkšķa dienas” eksistencē, kurā mēs vienkārši mūžīgi atkārtojam pagātnes ciklus, vai tomēr te pastāv kaut kāds mērķis, kurp mēs virzāmies?

Mācība no pagātnes

Protestantu reformatoriem nepastāvēja jautājums atkārtot lietas, kuras tika darītas agrākos laikos. Tie uzlūkoja pasauli, kurā dzīvoja, politisko sistēmu, baznīcas žņaudzošo tvērienu, ar ko tika satverti visi viņu dzīves aspekti, un meklēja veidu, ka šo ciklu pārraut – dažkārt pat ejot bojā.

Mārtiņš Luters bija izlēmis mainīt sava laika “kāpņu uz debesīm” mentalitāti, kurā dzīvoja ticīgie cilvēki, cenšoties izrauties no elles, par kuru sludināja mantrausīgie baznīcu vadītāji. Skatoties atpakaļ, nākas atzīt, ka Luteram te bija sekmes.

Viljams Tindeils ticēja, ka viņš spētu mainīt tautas domāšanu, ja izdotu Bībeli tiem saprotamā valodā – šajā gadījumā anglicki. Tas nostrādāja. Ietverot karaļa Henrija VIII laulību problēmas, Tindeila ietekme noveda Angliju pie šķiršanās no Romas un neatkarīgās Anglijas Baznīcas izveidošanās. Kaut gan

Tindeilam tas maksāja dzīvību. Viņš tika nožņaugts un sadedzināts uz sārta 1536. gadā.

Francijā Žans Kalvins gāja tālāk un publicēja detalizētu un sistemātisku instrukciju, kā kristiešiem būtu jādzīvo. Tas noveda pie Reformēto, Kongregacionāļu un Prezbitērāņu baznīcu izveidošanās.

Šie lielie reformatori kopā ar daudziem tūkstošiem citu mazāk pazīstamu tik tiešām izmainīja šo pasauli. Viņu idejas lauza domāšanas ciklu, kas turēja pasauli tumšajos laikmetos, paverot ceļu apgaismības laikmetam, industriālajai revolūcijai un tehnoloģiju laikmetam, kurā tagad mēs dzīvojam.

Kurp mēs virzāmies?

Esmu optimistisks par nākotni. Man patīk skatīties The Gadget Show un citas programmas, kuras apraksta tehnoloģiju progresu, kuru mēs kā cilvēku būtnes veidojam. Es sapņoju dzīvot mājā, kura būtu pilnībā pieslēgta internetam, kuru apgādātu augsti efektīvas saules baterijas, kur pagalmā būtu Teslas automašīna – vēlams tāda, kas pati brauc. Un tas viss ne tikai man vien, bet es vēlētos, lai ikvienam šajā pasaulē būtu šāda nākotne.

Kad es domāju par to ilgāk, es tomēr apzinos, ka šajā rozā krāsas attēlā ir plašas. Tavš skatījums uz nākotni ir atkarīgs no vietas, kur tu dzīvo, un laimes, kāda tev jau ir. Iegūt sev elektrisko automašīnu ir ambiciozi, taču 795 miljoniem cilvēku pasaulē nepietiek barības, ko ēst. Tas izklausās lieliski, ja tev ir hi-tech māja, taču daudziem cilvēkiem būtu pietiekami, ja tiem būtu stabila, mīloša ģimene, kas par tiem rūpētos. Tas viss ir labi tik ilgi, kamēr tu esi vesels. Saskaņā ar Vispasaules veselības organizācijas datiem 663 miljoniem cilvēku nav pieejams tīrs dzeramais ūdens un 946 miljoniem nav pieejama atbilstoša kanalizācija.

Mums ir nepieciešama viena noslēdzoša reformācija, tāda, kas atrisina pilnīgi visu – nabadzību, netaisnību, karus, veselības nevienlīdzību, salauztās attiecības, diskrimināciju – es domāju visu. Taču tas nav iespējams, vai ne tā?

Es neredzu, ka tas varētu notikt, izman-

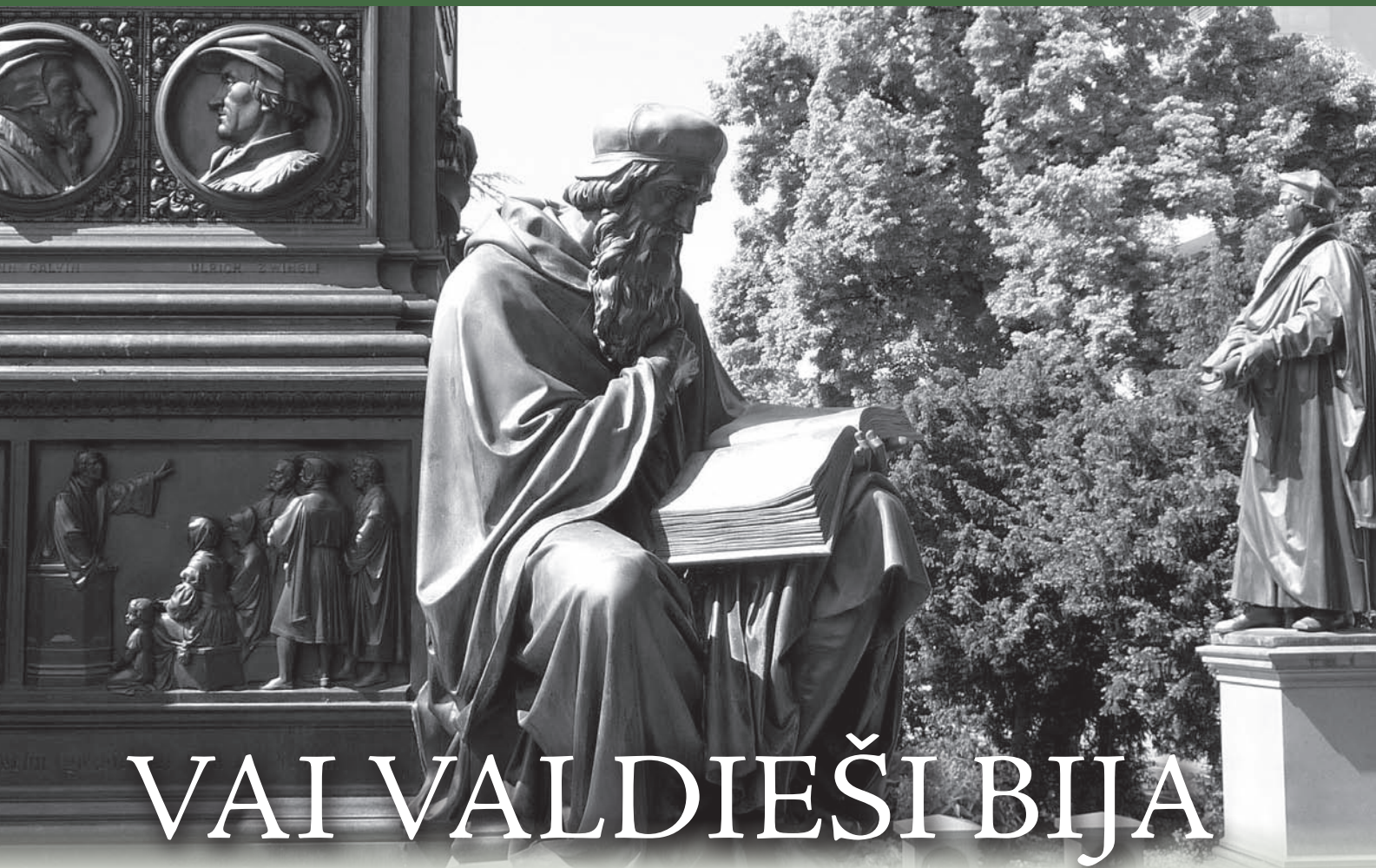
tojot agrāko reformatoru metodes, lai arī cik tās bija labas. Es neredzu, ka tā varētu notikt caur jebkuru pašlaik esošo labdarības vai palīdzības organizāciju, lai arī cik tās būtu labas. Patiesībā, vienīgais veids, kā šādas milzu pārmaiņas varētu norisināties, tām ir jānāk no “ārpuses”.

Jā, es apzinos, ka šī diskusija sāk virzīties savādā virzienā, taču patiesībā tas nav nekas dīvains. Viena no visnenākajām grāmatām pasaulē paredz, ka mūsu pasaules gala likteni izšķirs ārējie spēki. To nedaudz mums atklāja iepriekš pieminētais Noasa stāsts. Notikumi atkārtojas pa cikliem, un tikai tik ilgi, “kamēr būs dienas virs zemes”. Lasot cauri grāmatu kolekcijai, ko mēs pazīstam kā Bībeli, tu redzi atkal un atkal, ka rakstītāji paredzēja gala punktu. Viņi ticēja, ka pienāks diena, kas ne tikai reformēs, bet visu pilnībā pārtaisīs. Pats Jēzus to stāstīja saviem mācekļiem un pat detalizēti to aprakstīja. Dažus gadus vēlāk Viņš deva Savam māceklim Jānim īpaši uzskatāmu aprakstu par to, kas nāks. Kā Jānis raksta:

“Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm, no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis." Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: "Redzi, visu Es daru jaunu." Tad Viņš teica: "Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi." Atkl. 21:1-5.

Cilvēkiem var būt daudz dažādu ideju, ko šie vārdi nozīmē, vai tie ir patiesi, vai nē. Fakts ir tāds, ka šie vārdi ir uzrakstīti un tie ir mainījuši dzīves miljoniem cilvēku, kas tos bija lasījuši. Iespējams, ka tie mainīs arī tavu dzīvi.

Džons Saridžs
Žurnāls FOCUS,
vol. 38, nr. 2, 2017, p. 28-29

VAI VALDIEŠI BIJA SABATA IEVĒROTĀJI?

Tradicionāli adventistiem ir bijusi īpaša pieķeršanās valdiešiem, kuri reliģisko vajāšanu laikā saglabāja un izplatīja Rakstus, neraugoties uz smagām sekām. Adventisti izjūt radniecību ar šo grupu arī cita iemesla dēļ. Elena Vaita raksta, ka valdieši cauri tumšajiem laikmetiem ir turējuši patieso sabatu.¹

Apceļojot vienu no šo ļaužu svarīgākajām vietām Torre Pelice ziemeļu Itālijas Alpos, adventisti bieži vien vaicā par valdiešu sabata ievērošanas praksi. Viņi viļš, kad izdzird, ka agrīnie valdieši vienmēr ir ievērojuši svētdienu un nav pierādījumu, ka tie būtu pielūguši sabatā. Taču nesen gaismā nākuši jauni pierādījumi.

Kas bija valdieši?

Agrīnie valdieši bija reformācijas kustības dalībnieki, īpaši Spānijas, Francijas un Itālijas kalnu rajonos Viduslaikos. Daudzi vēsturnieki tos uzskata par Reformācijas priekšvēstnešiem. Valdieši uzsvēra tiešu pieķeršanos Bībeles mācībai kā vienīgajam ticības pa-

matnoteikumam.

Viņi noraidīja Romas baznīcas mācības, kuras bija vairāk saskanīgas ar tradīciju nekā ar Rakstiem, viņi atmēta šīs mācības un rituālus, aicinot ticīgos atgriezties pie Jaunās derības dzīvesveida vienkāršības, Jēzus un Viņa apustuļu mācības.

Baznīca izmeklēja valdiešu mācību trešajā Laterānas koncilā (1179) un nolādēja šos ticīgos kā ķecerus. Sekojošie koncili atkārtoti apstiprināja šo nosodījumu ķecerībā, izraisot smagas vajāšanas, kas spieda tos bēgt uz labākiem novadiem. Rezultātā viņu mācība izplatījās visā Eiropā. Atšķirībā no citām uz reformēšanos vērstām grupām, valdieši nav izzuduši, ne arī absorbējušies kādā citā kustībā, bet turpina pastāvēt arī tagad.

Sabata ievērošana starp valdiešiem

Septītās dienas adventisti īpaši ir ieinteresēti šajā kustībā, jo daudzi protestanti uzskata tos par savienojamo posmu starp agrīno draudzi un protestantu Reformāciju. Īpašā adventistu interese

par viņu sabata ievērošanu jau tika pieminēta. Pamatojoties uz Elenas Vaitas sacīto “Lielajā cīņā”, adventisti tic, ka daži, ne pārāk liela grupa, valdieši ir turējuši sabatu.

Atbildot uz to, valdieši un pat daži adventisti ir sacījuši, ka Elena Vaita nav vēsturniece. Viens vēsturnieks pat ir ieteicis veikt grāmatas “Lielā cīņa” revīziju, lai to saskaņotu ar mūsdienu zinātni, jo nav primāro avotu, kas liecinātu par valdiešu sabata ievērošanu.

Meklējums pēc pierādījumiem

Vairāku gadus kopā ar absolvējušajiem studentiem esmu meklējis pēc pierādījumiem primārajos avotos Eiropas bibliotēkās par valdiešu sabata ievērošanu. Šāda izpēte ir izaicinājums, jo valdiešu dokumenti ir tikuši dedzināti vai savādāk iznīcināti vajāšanu gadsimtos. Vienīgie pierādījumi, kurus var atrast, nāk no inkvizitoru mutes, kuri bieži vien tos apzīmē kā ķecerus.

Viens no primārajiem avotiem par valdiešu sabata ievērošanu nāk no trīspadsmitā gadsimta sākuma piecu grāmatas

¹ Elena Vaita, *Lielā cīņa*, 65. lpp. oriģ.

kolekcijas, kuras ir rakstījis dominikāņu inkvizitors tēvs Monéta no Kremonas Ziemeļitālijā pret katariem un valdiešiem 1241-1244 g. Monéta dedzīgi aizstāvēja savu baznīcu pret valdiešu un kataru kritikas par sabata baušļa pārkāpšanu. Nodaļā *De Sabbato, et De Die Domenico* viņš diskutē par septītās dienas sabata nozīmi 2. Mozus 20:8, kur rakstīts: “Piemini sabata dienu, ka tu to svētī”, ko kontrastē ar tā Kunga dienas vērtību, kas ir nedēļas pirmā diena.²

Anti-sabata argumenti pret valdiešiem

Monéta apgalvoja, ka sabats ir dots jūdjiem, norādot, ka tas bija Radīšanas un atbrīvošanas no Ēģiptes pieminēklis. Viņš sacīja, ka jūdu sabats bija “zīme un līdība, kas norāda uz kristīgo ļaužu garīgo sabatu... Kas ir jāsaprot, kā jūdi ir ievērojuši sabatu, tā mums ir jāievēro Kunga diena.” Viņš piebilst, ka “šo dienu mēs ievērojam kā baznīcas pavēli, un tas notiek, godinot šo dienu kā Kristus dzimšanas dienu, Viņa augšāmcēlšanās dienu un Svētā Gara sūtīšanas dienu.”

Monéta turpina savu disputu, atsaucoties uz Gal. 4:10, 11, sakot: “Tas ir grēks ievērot dienas.” Viņš turpina,

² Moneta and Tommaso Agostino Ricchini, *Venerabilis Patris Monetæ Cremonensis ordinis prædicatorum S. P. Dominico Æqualis adversus Catharos et Valdenses libri quinque: Quos ex manuscriptis codd. Vaticano, Bononiensi, ac Neapolitano (Rome: 1743; reprinted, Ridgewood, N. J.: 1964), pp. 475-477.*

sakot, kā apgrauzīšana tev nedod nekāda labuma (Gal. 5:2, 3), tā arī sabata ievērošana. Monéta secina, citējot Kol. 2:16, komentējot, ka “jūdu svētku dienas nav jāievēro, bet turpretim baznīcas ieceltās dienas ir nepieciešams ievērot.”³

Monétas rakstu darbs norāda, ka ievērojama daļa no valdiešiem un katariem dienvidu Francijā un ziemeļu Itālijā 13. gadsimtā pielūdza citā dienā un nevis svētdienā, proti, septītās dienas sabatā. Cik ironiski, Monétas katoļu argumentu pret sabata ievērošanu mūsdienās pret adventistiem lieto paši valdieši, kad adventisti iesāk ar tiem runāt par sen aizmirsto patiesību par sabatu.

Ievērojama sabatu ievērojoša grupa

Sabata ievērošana starp valdiešiem visvairāk bija izplatīta Bohēmijā un Morāvijā, vietās, kurp tie bēga pāvesta vajāšanu laikā. Piecpadsmitā gadsimta manuskriptā, kuru ir publicējis baznīcas vēsturnieks Johans Dollingers “Sektu vēsturē”, tiek ziņots, ka valdieši Bohēmijā “neievēro svētās jaunavas Marijas un apustuļu svētkus, izņemot Kunga dienu. Daudzi ievēro sabatu kopā ar jūdjiem”.⁴

Šie pierādījumi no primārajiem avotiem skaidri parāda, ka sabata ievērošana starp valdiešiem trīspadsmitajā un vēlāk piecpadsmitajā gadsimtā bija

³ Turpat, p. 476, 477.

⁴ Johann Döllinger, *Beiträge zur Sekten-geschichte des Mittelalters* (Munich: Beck, 1890), vol. II, p. 662.

plaši izplatīta. Tie arī apstiprina “Lielās cīņas” paziņojuma patiesumu par valdiešu sabata ievērošanu.

Kas gan lika ziemeļu Itālijas valdiešiem atstāt sabata ievērošanu? Atbilde ir meklējama Reformācijas laikā. 1532. gadā Angrogas ielejā notika valdiešu un franču reformācijas pārstāvju satikšanās, kur lielākā daļa valdieši balsoja par pievienošanos franču Reformācijai. Attiecīgi viņi pārstāja apmācīt savus topošos sludinātājus jeb “barbes”, kas radās no Barbes koledžas nosaukuma Pra del Torno, sākot tos sūtīt mācīties uz Ženēvu, Šveicē, pie Žana Kalvina un viņa darba biedriem. Kalvins uzskatīja, ka sabatam joprojām piemīt garīga nozīme, bet burtiska septītās dienas ievērošana ir ceremoniāla un ēna, norādot uz tām pašām rakstu vietām, kuras inkvizitors bija lietojis pret valdiešiem.⁵ Jaunā mācītāju paaudze, kura bija mācījusies pie Kalvina, pārstāja mācīt par septītās dienas sabatu un sludināja par svētdienu kā pielūgsmes dienu.

Šie svarīgie atradumi par valdiešu sabata ievērošanu mudina uz turpmāko izpēti starp manuskriptiem, kas senāki par divpadsmito gadsimtu, kuri varētu sniegt vēl vairāk pierādījumu par sabata ievērošanu starp agrīnajiem protestantiem Itālijā un Francijā.

*Džerards Damstegts,
Ph D, Endrjūsa Universitātē
Adventist World. 2017.g. septembris.*

⁵ John Calvin, *Institutes of the Christian Religion* (1536), trans. Ford L. Battles (Grand Rapids: Eerdmans, 1995), p. 23.

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

REFORMĀCIJAS PIECAS SOLAS

Plašāk šīs Sólas ir pazīstamas latīņu valodā kā: Sola Scriptura, Sola Fides, Sola Gratia, Sola Christo un Sola Deo Gloria. Latviski: tikai Raksti, tikai ticība, tikai žēlastība, tikai Kristus un tikai Dievam gods.

Kopš Reformācijas sākuma 1517. g. sabiedrība ir pieradusi pie brīvībām, kuras pirms 500 gadiem nemaz nebija pašas par sevi saprotamas: sirdsapziņas brīvība, vārda brīvība, ticības brīvība un tamlīdzīgi. Visas tās ir Reformācijas rezultāts. Cits jautājums, kā šīs brīvības tiek izmantotas, taču tās tiek atzītas kā vispārējas cilvēka tiesības. Reformācijas mantojums, piemēram, ir Bībeles tulkojumi dzimtajā valodā, kas mums ir tik pieejami, bet pirms Reformācijas tādus nebija atļauts pat turēt savās mājās. Dieva Vārda sludināšana dievkalpojumā

mums ir pašsaprotama, bet viduslaiku baznīcā nebija nekādi brīvi sprediķi. Nemaz neminot Bībeles izpēti, ko mēs saucam par sabatskolu. Piemiņas mielastā maize un vīns šķiet tik pašsaprotami, bet tas tā nebija pirms Reformācijas, kad laikiem Kunga mielastā deva tikai maizi. Ikviens draudzes loceklis kā kalpotājs ar savām Gara dāvanām bija ķecerīga ideja pirms Reformācijas, jo tolaik baznīcā kalpotāji bija tikai garīdznieki.

Sarp šīm Reformācijas dāvanām vēlētos minēt piecas atziņas, kuras sauc par piecām Reformācijas Sólām.

Sola Fides

Tikai ticība. Vēsturiski šī ir viena no pirmajām Sólām. Mārtiņš Luters ļoti vēlējās rast glābšanu, tādēļ iestājās klosterī un kļuva par mūku. Ar miesas mērdēšanu, gavēņiem un svētceļojumiem mūks Luters vēlējās gandarīt Dievu un iegūt pestīšanu. Katru dienu vismaz sešas stundas dienā viņš lūdzās grēku nožēlas lūgšanas. Taču nekur nevarēja atrast mieru un pārliecību, ka Dievs ir apmierināts. Viņš sevi bija tā nomocījis, ka vēlējās, lai nekad nebūtu bijis radīts. Ja viņam vaicātu, vai viņš mīl Dievu? Viņš atzītu, ka ie-

nīst to. Ievērojot visus klostera dzīves priekšrakstus, Luters grima depresijā, jo neguva apstiprinājumu, ka ir ieguvis glābšanu.

Pagrieziena punkts bija aicinājums Vitenbergas Universitātē lasīt lekcijas par Bībeles psalmiem un apustuļa Pāvila vēstulēm romiešiem un galatiešiem. Šīs studijas mainīja visu viņa, un ne tikai viņa, dzīvi: “No ticības taisnais dzīvos.” (Rm. 1:17) Kas ir nepieciešams glābšanai? Tikai ticībā grēcinieks saņem grēku piedošanu un glābšanu. Ne ar darbiem, jo glābšana nav atkarīga no cilvēka darbiem. Jāņa 5:24; 6:40; Gal. 2:16 un daudzās citās rakstu vietās Luters atrada apstiprinājumu, ka Dieva taisnība un glābšana ir iegūstama tikai ticībā (Sóla Fides).

Vai šī ticība atceļ paklausību Dieva baušļiem? Rom. 3:31 norāda, ka tā nav.

tikai Kristus ir Vidutājs starp Dievu Tēvu un cilvēku, nevis svētie vai garīdznieki. “Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā” (1Pt. 2:9); “Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Apd. 4:12) “Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus.” (1Tim. 2:5) Tikai caur Kristu cilvēks var tikt glābts, pateicoties Kristus krusta upurim un Viņa augšāmcelšanai no mirušajiem. Tikai Kristus nozīmē uzticēšanos ticībā Viņa apsolījumiem Rakstos. Mūsdienās postmodernais viedoklis noraida iespējamo glābšanos tikai (ekskluzīvi) caur Kristu Jēzu, jo pieņem, ka

minēta gan Rakstu, gan mutvārdu tradīcija: “Gan no mūsu runām, gan no mūsu vēstules.” Taču šāds secinājums izriet no konteksta ignorēšanas. 2Tes. 2:5 un 3:14 norāda, ka nepastāv pret-runu starp apustuļa rakstīto un mutisko vārdu. 2Tim. 2:2 un 2Kor. 10:11 apstiprina, ka apustuļu vēsts bija balstīta uz Rakstiem pat arī tad, kad tā bija izteikta mutiski. Princips Sola Scriptura ir bībelisks, jo arī pats Pestītājs ir sacījis “stāv rakstīts”, kad nostājās pret cilvēku baušļiem un paražām.

Sóla Gratia

Tikai žēlastība. Šī atziņa izriet no visām iepriekšējām. Cilvēks top glābts tikai no Dieva žēlastības (Ef. 2:8-9). Luteram izcēlās strīds ar domātāju Roterdamas Erasmu jautājumā par cilvēka gribas brīvību. Erasmus saredzēja glāb-

Ikviens lajs, bruņojies ar Rakstiem, stāv augstāk pār pāvestu vai koncilu, ja tiem to nav. Ne Baznīca, ne pāvests nevar veidot doktrīnas, jo tām ir jānāk no Rakstiem.

Luters pats norādīja, ka labie darbi ir nepieciešami, lai gan tie neizraisa glābšanu. Tie, kas labos darbus nedara, ir neticīgi. Tam piebalso arī Ž. Kalvins, sakot, ka labie darbi ir ticības auglis. Visi reformatori ir bijuši augstas morāles cilvēki, kuri ir veikuši daudz labu darbu. Glābšana tikai ticībā nav pret labajiem darbiem, jo jautājums ir par uzticēšanos Dievam vai paļaušanos pašam uz savu taisnību. Vairākas rakstu vietas norāda, ka labie darbi ir izšķiroši: Mt. 25:40; Efez. 2:10; Gal. 6:7-8; Atkl. 22:12, u.c. Taču šie labie darbi ir rezultāts dzīvajai ticībai uz Kristu.

Sólo Christo

Tikai Kristus. Šī atziņa izriet no iepriekšējās. Pēc 95 tēzēm Luters maz apzinājās, kas pēc visa tā sekos. Tas bija ticības ceļš kopā ar Kristu. Disputi, saeimas, pāvesta bulla, grāmatu rakstīšana... Savā rakstu darbā “Baznīcas Bābeles gūsts” Luters uzbruka sakramentu sistēmai, kas kontrolēja cilvēku no šūpuļa līdz kapam. Priesteri ikvienu cilvēku kontrolēja ar regulāro grēksūdžu un sakramentu palīdzību, turot Debesu valstības “atslēgas”. Luters norādīja, ka ticīgais var komunicēt ar Dievu bez cilvēku starpniekiem, jo

visi ceļi ved pie Dieva. Ceļu tiešām ir daudz, un patērētājs vēlas pats sev izvēlēties to labāko ceļu pēc sava ieskata. Tomēr cita nav. Pats Kristus ir sacījis: “Es esmu durvis,” bet, “kas neiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs.” (Jāņa 10:1) Pats Kristus norāda, ka grēcinieka glābšana notiek tikai caur Viņu.

Sóla Scriptura

Tikai Raksti. Viduslaikos visaugstākā autoritāte garīgajos jautājumos tika piedēvēta Romas bīskapam un koncilijai, tika pieņemts, ka tikai Ticības kongregācija pāvesta vadībā drīkst interpretēt Rakstus un pat veidot jaunas doktrīnas. 1519. g. Luters debatēs ar pāvesta sūtni doktoru Eku norādīja, ka ikviens lajs, bruņojies ar Rakstiem, stāv augstāk pār pāvestu vai koncilu, ja tiem to nav. Ne Baznīca, ne pāvests nevar veidot doktrīnas, jo tām ir jānāk no Rakstiem. Rakstu dēļ ir nepieciešams noraidīt pāvestu un koncilus. Tikai Raksti ir augstākā autoritāte, kam ir jātic un ko jāpraktizē.

Romas pārstāvji, protams, noraidīja principu “tikai Raksti”, vaicājot: “Kur Bībelē var šo principu atrast?” Tie norāda uz 2Tes. 2:15, kur, viņuprāt, esot

šanu kā sadarbību starp Dievu un cilvēku, kur kā partneri Dievs veic savu darbu pusi, bet cilvēks – savējo, un rezultātā Dievs saņem godu, bet cilvēks atalgojumu par savām pūlēm. Šo ideju var summēt ar Džona Vesleja vārdiem: “Dievs palīdz tiem, kas palīdz sev pašiem.” Erasmus uzskatīja, ka cilvēkam piemīt brīva griba izvēlēties ticēt un paklausīt evaņģēlijam. Līdz ar to ticība, pēc Erasma uzskata, tapa par nopelni, kuras dēļ cilvēks top cienīgs saņemot no Dieva atalgojumā glābšanu.

Ja ticība tiek pasniegta kā nopelns, tad cilvēks var tapt par savas glābšanas autoru. Erasmus kā humānists nespēja pieņemt, ka cilvēks piedzimst šajā pasaulē kā samaitāts un paverdzināts grēcinieks. Viņam, tāpat kā daudziem, šķiet, ka grēcinieks atrodas neitrālā zonā, vienādā attālumā no Dieva un no velna, pats no sevis spējīgs izvēlēties pieslēgties vienam vai otram, vai arī palikt “neitrāls”. Erasmus izcēla cilvēka brīvību un augsti vērtēja cilvēka gribas brīvību, tādēļ nosodīja Luteru mācību par cilvēka kritošo dabu, jo uzskatīja, ka cilvēka daba pēc krišanas ir tikai “vājināta”, un tā esot “brīva” izvēlēties labo.

Luters saprata, ka Erasma ideja ap-

draud evaņģēlija pasludināšanu, jo māca, ka kritušais cilvēks pats ar savu gribu spēj darīt labo un izvēlēties glābšanu. Pret šo domu Luters asi iebilda, uzrakstot grāmatu "Par gribas verdzību". Tajā Luters norādīja, ka cilvēks ir pilnīgā grēka verdzībā, un grēcinieks nespēj pats no sevis izvēlēties glābšanu. Cilvēka griba ir kā "nastu nesējs dzīvnieks. Ja tam mugurā sēž Dievs, tas iet, kur Dievs grib. Kad tam mugurā sēž velns, tas klausas velna gribai". Ja cilvēks ar savu "brīvo" gribu var izvēlēties labo, tad Luters raksta:

Jūs, kas esat brīvās gribas pusē un apgalvojat, ka šāda mācība ir pareiza, tas ir, nākusi no Dieva Gara! Es saku: parādiet arī tagad Garu, dariet brīnuma darbus, ļaujiet redzēt jūsu svētumu! Skaidrs, ka jūs, kas to visu apgalvo, esat šādu pierādījumu parādā mums, kas noliedz mācību par brīvo gribu (Luters, Par gribas verdzību, 49.lpp.). Dievs dāvina ticību kā instrumentu, ar kuru Kristus sagādā taisnību un glābšanu, taču tas notiek tikai no Dieva žēlastības, kas ir bez nopelna no cilvēka puses. Ja cilvēks pats varētu izvēlēties nākt pie Dieva, kā to apgalvo Erasmus, tad viņam žēlastība nebūtu nepieciešama.

Rm. 3:11-18 ir grēcinieka apraksts ne-glaimojošos vārdos, ko daudziem ir grūti pat lasīt, attiecinot uz sevi. Taču šie vārdi apraksta visus grēciniekus bez Dieva žēlastības. Ja Erasmus ir taisnība, tad šādi rakstu vietai Bībelē nav jābūt. Taču no brīvas gribas Dievs mūs ir atdzemdījis par savas radības

pirmajiem (Jēk. 1:18). Ticība uz Kristu ir Dieva dāvana (Ef. 2:8-9). Ja kāds ir nācis pie Kristus, tad tas ir no Dieva žēlastības (Jāņa 15:16). Ja kāds mīl Dievu, tad tas ir tikai no Dieva žēlastības (1. Jāņa 4:10). Mēs topam glābti žēlastībā, pēc Kristus izvēles, jo Dievs mūs ir pirmais mīlējis. "Tātad ne no cilvēka gribēšanas vai skriešanas, bet viss no Dieva žēlastības." (Rom. 9:16)

Sóli Deo Gloria

Tikai Dievam gods. Reformatori uzskatīja, ka pat augsti godātie svētie nav cienīgi saņemt pagodinājumu, kas pienākas tikai Dievam. Tikai Dievam pienākas gods, jo Viņš ir visa labā devējs. Dievs ir tas, kurš sniedz iespējas paveikt labos darbus, kuru dēļ šos svētos augsti izceļ. Tie atkārtoja dziesminieka vārdus: "Ne mums, Kungs, ne mums, bet Savam Vārdam dod godu Savas žēlastības un uzticības dēļ!" (Ps. 115:1) Cilvēki jautā, vai tad nedrīkst izteikt atzinību? Pateicība vienmēr ir laba, taču, kas attiecas uz pagodināšanu, tad tikai Dievam pienākas gods. Johans Sebastians Bahs uz savu skaņdarbu lapām rakstīja Sóli Deo Gloria (S.D.G.), norādot, ka viņš savu talantu vērsa nevis uz sevis izcelšanu vai pagodināšanu, bet gan tikai Dievam par godu. Ne man gods! Tas ir apzināts virziens. Kā teica Jānis Kristītājs: "Viņam vajag augt, bet man iet mazumā." (Jņ. 3:30) Reformatori pazemīgi apzinājās, ko nozīmē S.D.G. Bībelē, piemēram, 1Kor. 3:4-7; Atkl. 5:9-14 u.c., kur ir norādes, ka tikai Dievs ir cienīgs saņemt Viņam pie-

nākošo godu, pielūgsmi un pateicību.

Secinājumi

Reformācijas piecas Sólas skan jau piecus gadsimtus. Tomēr, cik daudz no tā ir pašsaprotams? Vēl joprojām cilvēka paštaisnība gūst virsroku pār Dieva taisnību. Vēl joprojām daudzi ticīgie uzskata, ka ar savu gribu var sasniegt Debesis, apmierinot Dieva bauslības prasības. Daudzi, kas sevi pieskaita pie protestantiem, nesaredz atšķirību starp Viduslaiku baznīcas un reformatoru teoloģiju glābšanas jautājumā. Šīs piecas Sólas norāda, ka Reformācijas darbs vēl nav noslēdzies. Tās ir saskaņā ar Atklāsmes grāmatas trīs eņģeļu vēstīti, jo Kristus evaņģēlija noraidījums noved pie briesmīgās atkrišanas ar zvēra zīmi. Taču glābšana notiek tikai ticībā, tikai caur Kristu, tikai no Dieva žēlastības un tikai paklausībā Svētajiem Rakstiem, un par šo glābšanu tikai Dievam gods un pateicība!

Avoti:

Bainton Roland H., "Here I Stand", New York: Penguin Books, 1995.
Maldonis Voldemārs, "Mārtiņš Luters", Rīga: A. Raņķa izdevniecība, 1937.
Johnson Terry L., "The Case for Traditional Protestantism", Edingurg: The Banner of Truth Trust, 2004.
Luters Mārtiņš, "Par gribas verdzību", Rīga: Luterisma mantojuma fonds, 2016.
Pelikan Jaroslav, "Reformation of Church and Dogma", Chicago: University of Chicago Press, 1984.

VISSVARĪGĀKAIS IR ATTIECĪBAS

Intervēja
Tatjana Tomsone

Jau vairāk nekā trīs gadus Dāvids Nimmiks ir Baltijas ūnijas prezidents. Pēc ievēlēšanas “Adventes Vēstīs” bija neliela iepazīšanās intervija. Toreiz runa bija tikai par iecerēm. Ko viņš saka tagad, kad darbs ir jau vairāk nekā pusē? Piedāvājam jums plašāku ieskatu padarītajā un iecerēs.

Kad mēs ar jums tikāties pirms vairāk nekā 3 gadiem, jūs teicāt, ka svarīga ir komanda, ar kuru strādāsiet. Kāda ir jūsu komanda?

Mums ir tiešām laba komanda! Vēl, pirms notika ūnijas kongress, kad es vadīju Igaunijas draudžu savienību, pie mums ieradās pašreizējais divīzijas vadītājs, lai noskaidrotu, kādas ir Baltijas valstīs lielākās vajadzības. Mums bija diskusijas par to, kam vajadzētu pievērst īpašu uzmanību un kuros jautājumos konferencēm nepieciešams īpašs ūnijas atbalsts. Toreiz secinājām, ka svarīga ir jauniešu kalpošana, atbalsts bērniem un sieviešu kalpošanai, īpašs atbalsts mācītājiem un izglītības iegūšanai, kā arī veselības kalpošanai.

Kad kongresā mani ievēlēja par prezidentu, es jau zināju, ka mēs veidosim komandu tieši šīm vajadzībām. Mums

bija jāizraugās cilvēkus, kuri būtu ar vajadzīgo izglītību un zināšanām, lai varētu vadīt šīs nodaļas.

Mācītāju atbalstam izglītības iegūšanai es uzrunāju Viesturu Reķi, jo viņam ir doktora grāds un liela pieredze. Sieviešu, bērnu un veselības nodaļu apvienojām zem vienas cepures, to vada mana sieva Alla. Viņai ir atbilstoša izglītība visās šajās sfērās. Viņai ir skolotājas kvalifikācija, kas ļoti noder kalpošanā bērniem. Savukārt Igaunijā viņa līdz tam vadīja veselības nodaļu, viņa ir arī mācījusies un ieguvusi īpašu sertifikātu veselības aprūpes jomā. Savukārt par jauniešiem, evaņģelizāciju un misiju rūpējas Mindaugas Pikunas. Mēs kopā ar viņu esam mācījušies Nūboldā. Viņš ir cilvēks, kam ir sirds degsme par misijas darbu. Es vēlējos, lai viņš uzņemtos šos pienākumus arī tāpēc, lai ūnijas darbā

būtu pārstāvēti ne tikai latvieši un igauņi, bet arī no Lietuvas. Un es priecājos, ka esam izveidojuši šādu komandu. Mēs pārstāvam dažādas valstis, dažādas kultūras, un tas mums ļauj iepazīt vienu otru un labāk saprast tos, kas strādās katrā no Baltijas valstīm.

Vai jūs esat labi sastrādājušies?

Ir svarīgi, lai komandā ir savstarpēja uzticēšanās, kopēji mērķi, un mēs patiešām esam kā viena komanda. Es priecājos, ka esam izstrādājuši stratēģisko plānu, kuru katru gadu pārskatām. To, kas ir izdarīts, izsvītrojam; ja redzam jaunas vajadzības, saņemam jaunus ieteikumus, tad cenšamies tos īstenot nākamajā gadā.

Ar komandu esmu ļoti apmierināts. Mūsu cilvēkiem ir ne tikai izglītība, bet arī pieredze. Kad mēs tiekamies kopē-

jās sanāksmēs, es jūtu, ka mūsu domas un idejas ir līdzīgas. Mēs uz daudzām lietām skatāmies vienādi, spējam viens otru atbalstīt. Reizi mēnesī tiekamies visi ūnijas darbinieki, lai izvērtētu, kas mēneša laikā noticis, un plānotu nākamās pienākumus. Lai katram būtu skaidri pienākumi un nebūtu jāgarlaikojas (smejas).

Mana prioritāte Nr.1 ir attiecības. Nekas tā nepalīdz draudzei garīgi augt kā pareizas attiecības ar Dievu un cilvēkiem. Esmu mācījies par dažādiem vadības līmeņiem un sapratis, ka svētības ir tad, ja vadītājs kalpo. Ja tas notiek visos līmeņos, tad rezultāts ir vislabākais.

Jūsu sekretārs un mantzinis ir ar ilgāku pieredzi ūnijas darbā, vai ne?

Jā, Adventistu baznīcā administratīvā struktūra ir līdzīga visas līmeņos sākot no draudzes līdz pat Ģenerālkonferencē. Draudzē mācītājs un draudzes vecākais vada draudzi. Tad ir sekretārs, kas visu protokolē, un mantzinis, kurš

jiem. Latvijā to trūkst. Vecākie pensionējas, bet jauno nav. Vai Igaunijā un Lietuvā ir līdzīgas problēmas? Turklāt aktuāls ir arī jautājums par mācītāju izglītību.

Šobrīd vissliktākā situācija ir Latvijā. Labāka aina ir Lietuvā, taču es ar bažām raugos nākotnē. Ja Kristus neatnāks tuvāko 20 gadu laikā, tur būs kritiska situācija, jo visi mācītāji ir līdzīga vecuma. Tāpēc arī viņiem jau tagad jādomā par paaudžu maiņu un izglītības iespējām.

Mācītāju trūkst arī Igaunijā, taču tur ir vērojams progress. Pirms es kļuva par ūnijas vadītāju, es Igaunijā atbildēju par mācītāju kalpošanu, un jau tad bija skaidrs, ka vecie mācītāji dodas pensijā, bet jauno trūkst. Kad mani ievēlēja kalpošanai ūnijā, Igaunijas konference nosprauda skaidru mērķi – aicināt darbam jaunus kalpotājus un tos izglītēt. Tika uzrunāti jauni cilvēki un noslēgta vienošanās ar Igaunijas Baptistu semināru un mūsu Ņūboldas koledžu Lielbritānijā.

Ļoti grūti atrast jaunus cilvēkus, kas vēlas sevi veltīt mācītāja darbam. Iespējams, viens no iemesliem ir tas, ka draudžu savienības līmenī mācītāja darbs netiek pienācīgi novērtēts. Mācītāja darbs ir ar cilvēkiem. Viņi tiekas ar dažādiem ļaudīm, ar dažādiem uzskatiem, nacionalitāti utt. Tas ir grūti, un mēs redzam, ka daudzi šajā darbā izdeg. Tāpēc divīzija gatavo īpašas atbalsta programmas, lai palīdzētu mācītājiem tikt ar visu galā. Vēl nesen mūsu ūnijā "salūza", var teikt, visa ģimene, viņiem vajadzēja pusotru mēnesi, lai atkoptos.

Tas viss rāda, ka mēs pārāk maz vērtējam mācītāja darbu. Turklāt jāņem vērā arī finansiālo aspektu. Mācītājam ir jābūt nodrošinātam tā, lai viņš var pilnībā veltīt sevi kalpošanai. Ja viņš spiests pistrādāt citur, meklēt iespējas piepelnīties, tad cieši visi – draudze, ģimene. Lasītāji varbūt zina, ka mācītāju kalpošana bieži ir, kā saka, "uz riteņiem". Reizēm viņiem nav savas mājas, viņi dzīvo draudžu telpās. Kad jāiet pensijā

Esmu mācījies par dažādiem vadības līmeņiem un sapratis, ka svētības ir tad, ja vadītājs kalpo. Ja tas notiek visos līmeņos, tad rezultāts ir vislabākais.

pārtrauga finanses. Viņi automātiski ir draudzes padomē. Līdzīgi ir arī pārējos līmeņos.

Zigurds Laudurģs ir ūnijas mantzinis. Viņam ir ļoti liela pieredze, viņš mums ir liels palīgs un atbalsts. Guntis ir citāds pēc rakstura – viņš ir zinošs teoloģiskos jautājumos, ļoti rūpīgs protokolēšanā un pacietīgs kolēģis. Viņš mūsu tikšanās reizēs gatavo rīta garīgās pārdomas. Vēl mums administratīvajā komitejā ir Viesturs Reķis. Viņam, protams, ir ļoti liela pieredze administratora darbā. Katrs no mums ir savā vietā, un kopā mēs esam vienoti. Mēs četratā tiekamies reizi nedēļā, apspriežam visu aktuālo.

Ar ūnijas sekretāru mums ir draudžu saraksts, kuras gada laikā esam apņēmušies apmeklēt. Katru gadu rudenī, arī šogad mēs ar draudžu savienību vadītājiem saskaņojam, uz kurām draudzēm dosimies, un visa gada garumā mums ir jau saplānots, kur būsīm sabatā. Tikšanās ar cilvēkiem ir ļoti vajadzīgas, tās mums palīdz saprast to, kas notiek draudzēs, palīdz redzēt kopainu, kāda ir mūsu ūnijā.

Nākamais jautājums ir par mācītā-

Vispārējos priekšmetus mūsu mācītāji apgūst Baptistu seminārā, bet specifiskos Adventistu mācību priekšmetus māca mūsu pasniedzēji no Ņūboldas. Tas Igaunijā ir vislabākais variants, jo ir lētāk nekā doties mācīties uz ārzemēm. Turklāt tas arī apturējis tendenci, kad daži aizbrauca studēt uz Ņūboldu un atpakaļ vairs neatbrauca. Ir arī bijuši gadījumi, kad finansiālu vai kādu citu iemeslu dēļ studentiem nav bijusi iespēja pabeigt mācības Lielbritānijā.

Jautājums par izglītību ir ļoti aktuāls. Viesturs šajā virzienā daudz strādā, viņam ir bijušas dažādas tikšanās. Mēs ūnijā esam teikuši Latvijas draudžu savienībai – ja viņi vēlas sūtīt kādu izglītoties, mēs to atbalstīsim, cik vien spēsim, arī finansiāli. Jo šodien bez izglītības aicināt mācītājus darbā nedrīkst. Cilvēki var sākumā palīdzēt esošajiem mācītājiem, iesākt strādāt, bet vispasaules baznīcas nostāja ir tāda, ka visiem kalpojošajiem mācītājiem ir vajadzīgs maģistra grāds teoloģijā. Arī mūsu ūnija vēlas, lai katram mācītājam, pirms viņš tiek ordinēts, būtu maģistra grāds. Bez tā ordinēt nevajadzētu.

Cits jautājums, kas ir vēl svarīgāks – ir

vai kaut kas notiek un nav iespējams turpināt darbu, var gadīties, ka mācītājam nav kur iet. Tā kā mēs dzīvojam sekulārā, materiālā pasaulē, jaunieši skatās, vai viņiem tas ir izdevīgi. Tāpēc grūti ir atrast svētījušos jauniešus, kas varētu neņemt to visu vērā, nodot sevi Dieva rokās, izdzīvot visas grūtības un iziet no tām kā uzvarētāji, lai būtu par svētību citiem.

Mēs esam daudz rakstījuši par Ceļa meklētāju kustību, kas Latvijā ir populāra. Vai līdzīga situācija ir Lietuvā un Igaunijā?

Gribu pateikt lielu paldies Latvijas draudžu savienībai un tieši Latvijas Ceļa meklētāju kustības vadītājam. Man bija iespēja pagājušajā gadā būt CM nometnē, un es biju izbrīnīts par redzēto. Ar pateicību skatījos acīs vadītājiem, kas spēja to visu organizēt. Šogad es tikos ar Igaunijas CM vadītāju, kurš arī ciemojās Latvijas CM nometnē. Arī viņš bija izbrīnīts par redzēto. Izskatās, ka arī igauņi grasās pārņemt jūsu pieredzi. Igaunijā Ceļa meklētāji darbojas, tikai viss nav tik labi organizēts kā Latvijā. Ir labi, ka jaunieši arvien brīvāk runā an-

gļu valodā. Tas dod iespēju komunicēt. Lietuvā draudžu savienība nav liela. Viņiem arī ir CM klubs, viņi katru gadu rīko nometnes. Viņi pagājušajā gadā viesojās jūsu nometnē. Es novēlu jums savu pieredzi līdzdalīt tālāk, lai visā ūnijā katrā draudzē varētu būt stipri klubi, būtu stipri vadītāji, kas zina, kā kalpot bērniem. Viņi ir mūsu nākotne.

Ceļa meklētāju kustība piesaista jauniešus līdz 16 gadu vecumam. Bet tālāk? Vai ir kādi jauni projekti jauniešiem ūnijas līmenī?

Protams, jūs zināt, ka Ceļa meklētājiem ir iespēja kļūt par vadītājiem un nodot zināšanas citiem. Tā tas notiek.

Taču kopumā jaunieši ir sadalāmi vismaz divās daļās. Tie, kas vēl nav apprecējušies, un tie, kam ir jau ģimenes. Tie, kas vēl ir jauni, vieni paši, viņi aktīvi braukā pa nometnēm, piedalās dažādos projektos, piemēram, IMPACT. Bet kad izveidojas ģimene, parādās citas rūpes, dzimst bērni, un viņi vairāk sasaista sevi ar draudzi, kurā atrodas.

Ja runājam par pirmajiem, tad ir ļoti svarīgi, lai jauniešiem ir vadītājs, kas organizē dažādus pasākumus. Taču ūnijas līmenī es redzu, ka joprojām ļoti grūti atrast sinerģiju starp trim dažādām valodām un kultūrām. Lai gan ir atsevišķi pasākumi, bet tie nav lielā mērogā. Divīziju līmenī tiek rīkots kongress jauniešiem. No Igaunijas šogad aizbrauca 60 jaunieši, no Latvijas tikai daži, daži arī no Lietuvas.

Cilvēki izvērtē, kur viņi vēlas piedalīties. Un man liekas, ka lielākoties viņi izvēlas lokālo līmeni. Es zinu, ka gan Igaunijā, gan Latvijā notiek nometnes, ir dažādas programmas, pat mācību programmas. Es ceru, ka Lietuvā arī ir līdzīgi (par to es zinu mazāk). Diemžēl kopēja darbošanās visām trim valstīm kopā notiek reti. Un tam ir vēsturiskas saknes. Ūnijas darbs ir koordinēt, lai ir saite starp ūniju un divīziju programmām.

Bet, nav šaubu, jaunieši ir spēcīgi. Ja viņu nav, tad draudzei nav riteņu, lai virzītos uz priekšu.

Jums pašiem bērni ir jau pieauguši, jaunākā meita ir studente. Vai vecākais dēls seko jūsu pēdās?

Dēls ar teicamām atzīmēm pabeidza Endrjūsa Universitāti. Viņam ļoti patika studēt. Profesori pat viņu pieņēma par palīgu savā darbā. Viņš ātri apguva grieķu valodu, viņam tā patīk. Tagad viņš pats var analizēt Bībeles tekstus oriģinālā, tas viņam ļauj labāk redzēt Bībeles

kopainu. Tāpēc viņš, lai gan mācījās arī ebreju valodu, vairāk uzmanību ir pievērsis Jaunajai derībai.

Tā kā viņa studijām sponsoru nebija, viņš paņēma kredītu un devās maģistratūras studijās uz Skotiju. Arī šīs mācības viņš ar teicamām atzīmēm pabeidza. Tagad viņam ir parāds par mācībām, un viņš ir devis atpakaļ uz Ameriku. Viņš vēlas turpināt studijas doktorantūrā, taču viņam vēl nav izdevies atrast vietu, kur viņš varētu apvienot studijas ar darbu, lai varētu kārtot kredītsaistības. Viņš vēlas darboties izglītības jomā. Viņa mērķis ir būt par pasniedzēju koledžā vai universitātē.

Šobrīd viņš ir Kalifornijā. Viņš grasās uzsākt darba gaitas vienā no mūsu adventistu koledžām. Mēs viņu atbalstām, jo arī mēs redzam, ka tas ir viņa aicinājums – palīdzēt jauniešiem izprast Dieva Vārdu. Viņam Dievs ir devis dāvanu atrast kontaktus ar jauniešiem un virzīt viņus īstajā ceļā.

Amerikas studijās viņš arī iepazinās ar savu sievu, un mums ir prieks redzēt, kā viņi kopā garīgi aug un palīdz viens otram. Un gan jau Dievs palīdzēs viņam atrast savu vietu, kur viņš var pilnveidoties un būt par svētību citiem.

Brīdī, kad iznāks mūsu žurnāls, ASV sāksies Gada sanāksme, kurā lems par to, ko darīt ar tām ūnijām, kas iestājas par sieviešu ordināciju. Ko jūs sakāt par to, kas notiek?

Kā zināt, Ģenerālkonferences sesijā bija balsojums par šo jautājumu, un vairums delegātu nobalsoja, ka sievietes nedrīkst ordinēt. Mūsu ūnija respektē šo nostāju – mēs esam paklausīgi ĢK balsojumam. Jāatzīst, mēs esam tajā kultūras zonā, kur būtu grūti ordinēt sievietes. Baltijā spēcīga ir ortodoksālās baznīcas ietekme. Lietuva ir katoliska zeme. Igaunija no visām ir vissekulārākā. Taču arī tur ir nopietna pretestība. Nesen vairākas draudzes nepieņēma māsas, kuras konference nosūtīju turp kalpot mācītājas amatā, un tad bija grūtības. Gribu uzreiz pateikt, ka Ģenerālkonferences sesijas balsojums neko nav mainījis. Tur, kur sievietes ir ordinētas jeb iesvētītas par draudzes vecākajām, tur viņas arī turpina kalpot. Sesijā jautājums bija tikai par mācītāju ordināciju.

Tie, kas notikumiem sekoja līdzī, zina, ka šis lēmums raisīja zināmu vilņošanu. Sākotnēji mūsu divīzijā izveidota pētnieku grupa secināja, ka ordinācija ir pieļaujama. Taču ĢK vadītājiem bija cits viedoklis. Tad zināmas kaislības

radās sesijas laikā. Polemika izvērsās par to, kāpēc pienācīgi nedarbojās balsu skaitīšanas aparātūra, dažām divīzijām pārmeta slēptas vienošanās. Taču tas viss nav svarīgi, jo reiz balsojums ir tāds, mēs to respektējam.

Jā, šajā rudenī jautājums varētu atkal tikt aktualizēts, jo citur ir daudz sieviešu mācītāju amatā, turklāt vairākās ūnijās sieviešu ordinācija turpinās. Un tā kā Ģenerālkonferences vadība vēlas, lai visi rīkotos vienādi, tad jautājums, iespējams, atkal būs aktuāls. Lielākoties tas skar tās ūnijas, kas jau iepriekš neievēroja pieņemto kārtību. Mēs akceptējam sievietes mācītāju amatā, bet viņas neordinējam. Mēs vērtējam viņu darbu, jo, mūsaprāt, Dievs šai kalpošanai aicina kā sievietes, tā vīriešus bez ierobežojumiem. Bet kamēr Ģenerālkonference nav izlēmusi, mūsu nostāja ir vienkārša – mēs šajās debatēs dziļi neiesaistāties. Jo es redzu, ka mūsu valstīs ir cita kultūra, un šeit šī problēma nav tik aktuāla.

Dāvid, vai jums ar sievu ir kādi hobijs, kas palīdz atpūsties no saspringtā darba?

Es esmu zelta vecumā (iesmejas) un esmu sapratis- lai gan man ir daudz pienākumu, es arī turpinu mācīties, taču man vajag atjaunot enerģiju. Un es jaunus spēkus gūstu mūsu piemājas zemē. Mums ir lauku īpašums, kuru savulaik iegādājās mans tēvs. Esmu viņam pateicīgs par to. Kad ir iespējams, mēs turp dodamies un kaut ko darām. Apstrādājam dārzu, remontējam māju. Tur jau tagad var iekšā dzīvot. Mums tā ir svētība. Mācītājam vajag tādu vietu, kur viņš var strādāt fizisku darbu un šādā veidā atbrīvoties no stresa.

Ko jūs gribētu pateikt cilvēkiem Latvijā?

Es vēlētos, lai draudzes Latvijā nepazaudētu savu fokusu, proti, misijas darbu. Jo vienīgais, kam mēs patiešām esam aicināti – būt sālim un gaismai šajā pasaulē. Kā to izdarīt? Mēs kļūstam par svētību tikai tad, ja mums ir personiskas attiecības ar Dievu un Dieva žēlastība mūs skar personiski. Ja tā nav mūs skārusi, mums nav ko teikt cilvēkiem. Tad mēs dzīvojam tajos konfliktos, kas diemžēl ir vērojami mūsu draudzēs, un misija zaudē savu nozīmi. Tāpēc es visus aicinu pievērst uzmanību Jēzum Kristum, lai Viņa raksturs var atspoguļoties mūsos, jo Viņš mūs maina. Un tad mēs varam būt Viņa pārstāvji un būt citiem par svētību. Neaizmirstiet to!

Intervēja
Tatjana Tomsone

MŪZIKAS ZEMĒ

Šoreiz jauniešu sadaļā piedāvājam interviju. Ar meiteni, kura nu jau otro gadu septembrī dodas mācību gaitās nevis uz kādu no Rietumeiropas valstīm, kā tas pēdējā laikā pierasts, bet uz Krieviju. Alise Cīrule ir Dieva svētīta ar mūzikas mīlestību.

Pastāsti, lūdzu, īsumā par savu ģimeni!

Ģimenē esam pieci cilvēki, no kuriem četri esam cieši saistīti ar mūziku. Vidējā māsa Beāte arī nav tālu no mākslas pasaules, taču viņa aktīvi darbojas mākslas skolā un pašlaik sevi nākotnē redz kā stikla apgleznotāju. Abi vecāki ir pianisti, tāpat arī es, bet mazākā māsa Lueta tomēr izvēlējās vijoli. Tagad, tālu esot, saprotu, cik nozīmīgu lomu manā ikdienā spēlējis laiks, kas pavadīts kopā ar ģimeni. Mums visiem katru dienu ir daudz pienākumu, bet tomēr atvēlēt laiku ģimenei bija kā nerakstīts likums. Kopīgas pastaigas, galda spēles, kino apmeklējumi, ceļojumi un citas aktivitātes.

Kāds ir bijis Tavs ceļš pie Dieva?

Pavisam mazai esot, ģimenē bieži Dievu nepieminējām, bet tas mani ārkārtīgi interesēja. Regulāri lūdzu mammu lasīt priekšā bērnu Bībelīti. Tikai no 6 gadu vecuma regulāri apmeklēju baznīcu kopā ar ģimeni. Noteikti svarīgs pavērsiens, kas mani vēl vairāk saistīja ar draudzi, bija iestāšanās Ceļa meklētāju klubā "Dieva draugi". Nedaudz vecākai esot, lielu interesi Bībeles izpētē manī aizdedza Aidis Tomsons, vadot Bībeles nodarbības mūsu draudzes jauniešiem. Draugi no draudzes ir manu labāko draugu lokā, un tas noteikti ietekmēja manu ceļu pie Dieva. Draudze taču nav ēka, bet cilvēki, vai ne tā?

Jūs visi esat ļoti muzikāli. Tu šobrīd studē mūziku Pēterburgas konservatorijā. Pastāsti, kāpēc tiešu tur, un kā tev klājas kā studente, dzīvojot diezgan tālu no mājām? Brīnišķīgs pianists un brīnišķīga personība ir mans klavier spēles profesors Aleksandrs Mihailovičs Sandleris. Vēl esot Latvijā, manu uzmanību saistīja 3 pianisti – Peters Lauls, Antons Ļahovskis un Sergejs Redkins. Man ienāca prātā noskaidrot, pie kā viņi visi ir mācījušies. Atklāju, ka visus trīs vieno viens pedagogs – jau minētais profesors Sandleris. Lai gan sarunāt tikšanos ar viņu nebija viegli, tas izdevās, un viņš piekrita mani uzņemt savā klavieru klasē. Viņš ir cilvēks, kurš runā tik maz, bet pasaka tik daudz! Es nevarētu vēlēties vairāk kā to, ko saņemu no viņa. Esmu sajūsmā par mācībām arī citos priekšmetos. Tajā pašā laikā ļoti ilgojos būt mājās, un ceļš no Rīgas uz Pēterburgu vienmēr ir dikti skumjš.

Vai tu Pēterburgā apmeklē arī adventistu draudzi? Kas tai ir īpaši pievilcīgs, vai dievkalpojumi atšķiras no Latvijā apmeklētiem?

Savai draudzei Rīgā esmu ārkārtīgi pieķērusies. Pirms brau-

ciena biju norūpējusies, pat šaubījos, vai izdosies atrast draudzi, kurā spēšu iekļauties un justies tik labi kā mājās. Tomēr līdz pat šim mirklim apmeklēju Jugo-Zapadnuju (Dienvidrietumu – tulkojumā) draudzi – tā bija pirmā, uz kuru aizgāju un tā arī paliku. Tieši draudze izrādījās tā vieta, kur smēlos neticami daudz gaismas un prieka! Tagad tur kalpoju, dziedot korī un spēlējot pavadījumu kopīgajām dziesmām.

Interesanta tradīcija man šķiet, kad dievkalpojuma pirmajā daļā pie kanceles iziet cilvēks no draudzes un nolasa no Bībeles kādu pantu, kur izteikta pateicība Dievam. Tad ir pieejams mikrofons, pie kura cilvēki dodas, lai pastāstītu, par ko šajā nedēļā viņi ir īpaši pateicīgi Dievam. Kad visi, kuri vēlas, ir izteikušies, cilvēks no draudzes saka lūgšanu, pieminot ikvienu no šīm pateicībām. Savukārt otrajā dievkalpojuma daļā pēc šāda paša parauga notiek vajadzību lūgšana, kad ikvienam ir iespēja izteikt lūgumu pēc Dieva klātbūtnes kādā konkrētā lietā.

Mūzika un studijas laikiem aizpilda visu tavu laiku, bet varbūt tev ir kādi vaļasprieki, ko esi tur interesantu redzējusi?

Sankt-Pēterburga vēl tagad ir kultūras metropole. Šeit katru dienu ir iespēja apmeklēt brīnišķīgus koncertus, gandrīz katra māja ir muzejs. Tad vēl pilis, baznīcas, mākslas galerijas – kā to visu aptvert? Ik pa laikam pieķeros idejai par kādas jaunas valodas apguvi, piemēram, spāņu, kas ļoti noderētu, jo šeit ir tik daudz studentu no Latīņamerikas. Sāku arī interesēties par ebreju valodu. Bet ir tik daudz un tik interesanta, ko darīt, redzēt, izlasīt un nospēlēt, ka man vienkārši visam nepietiek laika!

Zinu, ka esi šogad piedalījies IMPACT projektā teptat Rīgā (21.- 27.08). Kas tev patika, kas īpaši uzrunāja tevi pašu un kas, tavuprāt, visvairāk piesaistīja viesus, apmeklētājus?

Šis pasākums bija ārkārtīgi iedvesmojošs, tā noslēgumā es biju patīkami nogurusi un emocionāli pārpildīta. Viesu piesaistīšanai savu lomu noteikti spēlēja alpīnisma siena, kas kā magnēts pievilka bērnus. Citas aktivitātes bija ļoti veiksmīgi izplānotas, tajās tika runāts par aktuālām tēmām, vairāk koncentrējoties uz vecākiem un pusaudžiem. Pēc impacta nedēļas man bija vesels saraksts ar tēmām, kurās pati vēlos vairāk iedziļināties. Īpaši spēcinošs laiks ikdienas kārtībā bija liecību laiks, vienā nedēļā tik daudz Dieva brīnumu! Arī es piedzīvoju īpašu izdevību sludināt.

Sestdien pēc apcerējuma kopā ar Edgaru Kalsnavu devāmies uz Māras dārzu, lai uzraudzītu teltis un alpīnisma sienu.

Zinājām, ka tur stāv dīvēns, kur varēsim vēl nedaudz palasīt Bībeli un atpūsties pirms pēcpusdienas aktivitātēm. Tik tikko bijām iekārtojušies mīkstajā dīvēnā, kad atskrēja divi bērni. Abus biju redzējusi jau iepriekšējās dienās. Meitenes vārds bija Inese (11 gadi) un zēna – Kostja (13 gadi). Varbūt man vajadzēja nojaust, ka sabats nāks ar īpašām svētībām. Pavisam nevilšus mūsu draudzība sākās ar jautājumiem - kas ir sabats? Kāpēc tāds vajadzīgs? Pēc mazas sarunas arī par gaidāmajām skolas gaitām es atcerējos, ka ar Edgaru vēlējāmies palasīt Bībeli, tāpēc piedāvāju lasīt ar mums vai arī aizdoties paspēlēties citur. Tajā mirklī Kostja iesaucās: "Es Viņam neticu! Mani vecāki Viņam netic! Cik tu vari runāt par to Dievu!" Interesanti, ka nemaz nesamulsu un uzdevu zēnam pāris jautājumus, ieteicu paskatīties dabā, uz mums

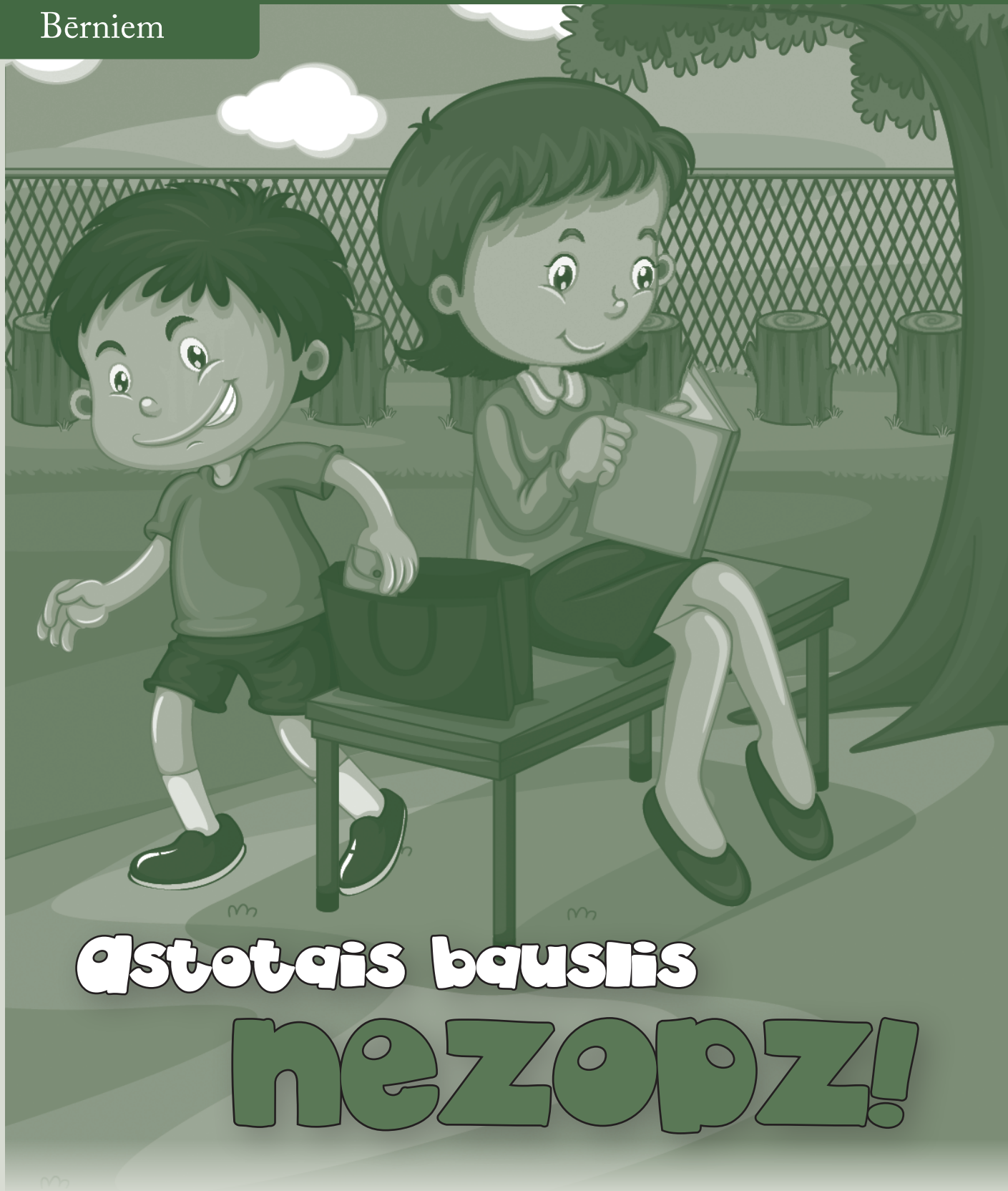
pašiem, tad uz cilvēku roku darbu. Viņš tikai noteica: "Hm.. es par to padomāšu.." Viņi aizskrēja spēlēties, mēs pielūdzām un tad nolēmām paskatīties, kas gaidāms nākošās nedēļas apcerējumā. Tieši tajā mirklī Inese un Kostja jau bija atpakaļ un... ar vēl vienu draugu – Danielu. Inese, acīga meitene būdama, uzsauca: "Hei, jūs taču nemaz nelasāt Bībeli!" Paskaidrojām, ka tā ir kā uzdevumu grāmata, kur, piemēram, rakstīts: "Izlasiet Pāvila vēstuli galatiešiem 3:19-28." Tagad

savukārt Inese neapmierināti novilkā: "Bet Bībele ir tik garlaicīga!" Tad teicu, ka tikpat labi tur var būt rakstīts: "Izlasiet stāstu par Jāzepu." Viens otru papildinādami, kopā ar Edgaru pastāstījām stāstu par Jāzepu, bet bērni pa to laiku mierīgi kā jēriņi sēdēja un klausījās. Kad tas beidzās un tika pieprasīts vēl nākamais stāsts, Edgars paņēma Bībeli un nolasīja stāstu, kā Jēzus pabaroja 5000 ļaužu. Un arī ar to nebija gana! Tad es ķēros klāt Bībelītei un nolasīju stāstu, kā Jēzus staigāja pa ūdeni. Visu šo laiku bērni ar interesi sēdēja mums cieši klāt, klausījās un uzdeva jautājumus (arī Kostja). Neatceros, kādus vārdus tieši Inese teica pēc šo stāstu noklausīšanās, bet tie bija ļoti patiesi un pauda vēlmi lasīt arī citus Bībeles stāstus. Pirms gājām mētāt ar ūdeni piepildītu balonu, mums vēl bija jāsniedz atbildes uz jautājumiem, kā tad runāties ar Dievu, kā un kad lūgt. Kad atnāca pārējie "impacta" dalībnieki, gatavi evaņģelizēt un aktīvi darboties, mēs bijām jau itin noguruši. Bet tas bija to vērts. Slava Dievam!

Ko tu gribētu novēlēt Latvijas jauniešiem, kuri domā: kur studēt, ko darīt dzīvē un kā to piepildīt?

Ja tu Dievu sauksi, Viņš atnāks. Ja tu Dievam jautāsi, Viņš atbildēs. Vai nav smieklīgi par to šaubīties? Viņš zina, kā ir vislabāk, Viņš vēl mums pašu brīnišķīgāko, tad kāpēc nepieņemt Jēzus padomu? Es pati ne reizi vien esmu izjutusi, cik greizi viss aiziet, kad prioritāte nav Jēzus Kristus. Augstākminētie jautājumi ir ļoti svarīgi un, manuprāt, ir labi un vajadzīgi tos pārdomāt. Palāvēbā uz Dievu viss izdosies!

astotais bauslis

nezopz!

KRŪ: Krā, nāc fiksi šurp un skaties, kas man ir!

KRĀ: Oho! Olimpiskā jubilejas monēta! Skais-ta gan!

KRŪ: Jā, Krā, un re, kā mirdz! Es jau sen tādu gribēju! Cerēju, ka tētis man tādu uzdāvinās, bet nekā.

KRĀ: Virsū uzzīmēta olimpiskā lāpa. Cik ele-ganti!

KRŪ: Nu tā beidzot ir manā kolekcijā!

KRĀ: Kur tu to, brālīt, dabūji? Tāda monēta ir

milzīgs retums un arī maksā dārgi.

KRŪ: Tu tikai, Krā, nevienam nesaki to, ko es tev tagad pateikšu.

KRĀ: Uzmanīgi klausos.

KRŪ: Es to monētiņu netīšām atradu Freda somā!

KRĀ: Ko? Tu, Krū, līdi Fredīša somā?!

KRŪ: Nu nē, es taču nemaz nevaru tajā ielīst! Padomā pati! Neesmu jau nekāda blusa!

KRĀ: Tu ļoti labi saproti, brālīt, ko es domāju.

Es jautāju, vai tu tā vienkārši bez atļaujas rakņā-
jies pa sava drauga somu?

KRŪ: Tu visu dramatizē! Nemaz nebija jārakņā-
jas. Viņam, ja gribi zināt, tā monēta gandrīz izkrita
no somas. Labi, ka es pamanīju! Un vispār, Fredim
nemaz neinteresē monētas! Es to zinu labi, jo viņš
pats man to pateica. Esmu pārliecināts, ka Fredis
pat nemanīs, ka tā pazudusi.

KRĀ: Manīs vai nemanīs, tas ir vienalga! Es
zinu to, ka, ja kāds bez atļaujas rakņājas pa otra
somu un, vēl pie tam no tās kaut ko paņem, tad to,
Krū, sauc par zagšanu! Tu esi vienā mierā apza-
dzis savu draugu un tagad vēl te plāties!

KRŪ: Nepārspilē, Krā! Nu padomā pati, kur
viņš liktu to monētu? Pazaudētu un viss, bet tagad
tā ir pie kārtīga saimnieka.

KRĀ: Es nesaprotu, kā tu vari apzagt savu drau-
gu un tad vēl priecāties! Re, tētis tikko pārnāca. Es
viņam tūlīt visu izstāstīšu!

KRŪ: Labāk to nedari! Ja jau tu tā gribi, es rīt to
ielikšu viņa somā atpakaļ.

TĒTIS: Sveiki, bērni! Kā iet? Ko labu darāt?

KRĀ: Mēs te...

KRŪ: Neko nedarām. Runājamies par dzīvi.

TĒTIS: Bet kāpēc, Krū, tu esi tik sadrūmis?

KRŪ: Par ko tad man būtu jāpriecājas?

TĒTIS: Vai tu šodien satiki savu draugu Fredi?

KRŪ: Protams, satiku. Mums abiem pēc stun-
dām bija treniņš.

TĒTIS: Tad jau tev, Krū, vajadzētu būt ļoti prie-
cīgam. Fredis gribēja tev kaut ko dāvināt. Kaut ko,
ko tu kolekcionē.

KRĀ: Vai tā, tēt, gadījumā nebija olimpiskā mo-
nēta?

TĒTIS: Jā, Krā, bet kā tu to zini? Fredis man
vakar zvanīja un jautāja, kas varētu Krū padarīt
laimīgu. Viņš gribēja Krū pateikties par draudzību.

KRĀ: Tiešām? Par draudzību?

TĒTIS: Jā. „Krū man ir tik labs un uzticams
draugs!” – sacīja Fredis, - „Viņš man palīdzēja ie-
rīkot slēpni vecajā šķūnī, vizināja ar savu riteni,
kad manējais bija salūzis, un uzdāvināja pilnīgi
jaunu futbola bumbu! Tagad es viņam gribu sagā-
dāt kādu priecīgu pārsteigumu. Tikai nezinu kā?”
Un tas es viņam pastāstīju par monētu. Vai, Krū,
Fredis tev to šodien uzdāvināja?

KRĀ: Žēl gan, tēt, ka viņš to nevarēja izdarīt, jo
monētu Fredim kāds bija nozadzis.

TĒTIS: Nozadzis? Tas patiešām ir skumji. Vai
ir zināms, kurš tas bija?

KRŪ: Fredis to gribēja man dāvināt?! Es to ne-
zināju! Es esmu pazaudējis visu prieku. Man tik
ļoti gribējās iegūt to monētu, ka tagad laikam būšu
pazaudējis arī draugu, kurš ir simt reizes vērtīgāks
par miljons monētām! Iešu savā istabā, un, lūdzu,
netraucējiet mani! Man tūlīt jāizrunājas ar Dievu.

TĒTIS: Bērni, jebkura baušļa pārkāpšana at-
ņem prieku, mieru un dažkārt pat izposta draudzī-
bu. Mans vēlējums, lai kāri pēc lietām, kas mums
nepieder, vienmēr jūsu domās un sirsniņās aptur
Dieva dotais bauslis – NEZODZ!

KRĀ: Lai mums vienmēr godīga sirds!

	0	1	2	3	4	5
6	a	d	ī	n	š	v
7	ā	e	k	o	t	z
8	b	g	l	r	u	ž
9	c	i	m	s	ū	x

UZPEVUMS!

**Atšifrē Bībeles pantu, lietojot ciparu kodu.
Pirmais cipars norāda kolonnu,
bet otrais cipars norāda rindu.**

27 06 39 57 06 16 57 19 39 ' 28 06 19 56 06 19 38 39 36 17 57 37 18 '

08 17 47 28 06 19 28 06 08 07 27 09 17 36 46 06 39 39 17 56

39 06 18 07 16 07 47 18 37 16 26 18 48 19 57 47 19 27 48 06 38

39 06 56 48 38 37 27 48 16 06 38 08 48 ' 28 06 19 08 49 47 48 27 37

16 37 47 47 06 29 ' 27 06 39 19 38 47 38 49 27 48 29 07 •

Vai mīlestība tiešām iet cauri mūriem?

— ne tikai cietumu mūriem un koncentrācijas nometņu dzelondrāšu žogiem,
bet arī slimības, sociālās atšķirtības, aizspriedumu un nepiedošanas mūriem?
Un varbūt pat baznīcu mūriem?

Korija ten Būma (1892–1983) — holandiešu pulkstenīmeistare un kristiete, kura II Pasaules kara laikā kopā ar savu ģimeni glāba ebrejus, līdz 1944. gadā pati nonāca apcietinājumā... Šis ir viņas dzīvesstāsts, grāmata par to, ko kristietim darīt, kad ļaunums uzvar. Jaukties politikā vai nejaukties? Izlikties nekā neredzam? Melot vai nemelot okupācijas varai? Piedot vai nepiedot? Un cik tālu vispār var tikt pārbaudīta cilvēka ticība?

Visa cilvēces vēsture norit zem krusta zīmes...

— pat ja šis krusts ir Rāvensbrikā ieslodzītajām uz muguras uzšūtais X
vai mironģalva ar sakrustotiem kauliem uz nacistu virsnieka kokardes...

Grāmata nopērkama
kristīgajā grāmatnīcā „Amnis” Rīgā, Lāčplēša ielā 37, un Liepājā, Siena ielā 10,
kristīgajā izglītības centrā „Tava izvēle” Rīgā, Timoteja ielā 1 (pie Centrālās stacijas)
un drīzumā arī citur, tostarp adventistu grāmatu galdos.
Internetā www.amnis.lv un www.manna.lv

Izdota Valmierā 2017. gadā